

Giới thiệu Tình Nhân Ngàn Năm

Truyện Tình Nhân Ngàn Năm của tác giả 50 percents là một câu truyện thuộc thể loại truyện teen ngôn tình hài hước, trá kinh dị và anh nò thứ cũng trá hình khác.

Tình nhân của ta - Cứ mãi đi tìm, lẫn quẩn một vòng luân hồi. Không muốn giải thoát sao?. Tin chắc người là hạn người thất tín_vẫn giọng nói bình thản, mặt hơi ngẩng cao, tạo thành tình huống hạ mắt nhìn con mồi nhỏ . Người không sợ người kia trong thâm tâm sẽ sợ hãi bộ dạng này của mình sao?. Hấn sợ, ta moi tìm người.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở đầu

“Tìm rồi lại tìm, tìm thấy rồi lại chờ đợi. Chờ đợi rồi đi tìm, qua ngàn năm, vẫn mãi một vòng lẫn quẩn. Mối mệt không?”_ thanh niên ngón trở nâng kính, vẻ mặt rất nghiêm túc, khác hẳn so với bầu không khí bao vây xung quanh bọn họ

“Mối mệt là gì?”_ người khó kiềm nén, nhướn mày

“Bằng cách nào học được ngôn ngữ hiện tại, thậm chí cách mạng người cũng rất thâm thúy”

“Chữ ngàn năm phía trên đi làm lương thực dự trữ dưới đáy rồi à?”_ vẫn vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt của mình, người tiếp tục mở miệng vàng_”Con nhóc lùn cạnh người cũng có công nữa”

“...”_ thanh niên có chút ngưng thần, rất nhanh nhìn xuống tài liệu trong tay, rồi lại nhìn lên, xem như chưa có gì_”Còn nhớ mình sống để làm gì không?”

“Tình nhân của ta”

“Cứ mãi đi tìm, lẫn quẩn một vòng luân hồi. Không muốn giải thoát sao?”

“Tin chắc người là hạn người thất tín”_ vẫn giọng nói bình thản, mặt hơi ngẩng cao, tạo thành tình huống hạ mắt nhìn con mồi nhỏ

“Người không sợ người kia trong thâm tâm sẽ sợ hãi bộ dạng này của mình sao?”

“Hấn sợ, ta moi tìm người”_ vẫn rất bình tĩnh

“Ta làm gì?”_ thanh niên cuối cùng không giấu được, cao giọng

“Chính miệng của lũ người xung quanh một cá thể sẽ tác động, lâu ngày sẽ khiến cho lập trường dù vững cũng sẽ lung lay ít nhiều. Giết vẫn tốt nhất”_ người vẫn bình tĩnh, chỉ là luồng khí đen quẩn quanh người hiện tại bắt đầu trong suốt một cách chậm rãi, không khí xung quanh dường như bị đông cứng

“Người, không sợ tình nhân của người giận sao?”

Nghe nhắc tình nhân, nét mặt liền hòa hoãn, khí đen chợt hiện rõ ra không trung, chậm rãi từ mũi nhọn chia thẳng mất hấn mà lui trở về_”Sẽ tha thứ. Bởi vì đó là ta”

Hấn nhìn người cười, lông tóc đều muốn rơi hết xuống đất.

...

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: C1: Trộm, Tĩnh, Tìm

Ở một ngôi làng cũ xưa đã không còn người tồn tại, tại một ngọn đồi nho nhỏ tách biệt so với những ngọn đồi khác, nhưng sợi dây vàng được mắt nói

chàng chịt với hai chữ 'Keep out' bị bứt rời không thương tiếc, tiếng đào đất, tiếng mắng chửi, tiếng than thở, vài câu chuyện vặt vãnh đời thường, tiếng reo khi tìm được thứ gì đó hòa vào nhau nhưng không thể đánh động nổi bầu không khí yên tĩnh bị cô đặc đã quá nhiều năm ở ngôi làng này.

Hôm nay, trời sập, trông có vẻ chậm hơn bình thường.

“Nhanh lên, trước bảy giờ phải rời khỏi, ngày mai trở lại làm tiếp cũng không muộn”_ một người đang cố thu dọn dụng cụ của mình vào túi_”Nhớ đừng để quên thứ gì”

“Người gấp cái gì, từ đây ra khỏi làng cũng chỉ mười phút đi bộ, hiện tại chỉ mới sáu giờ hơn, người sợ vợ nhỏ lo lắng à”_ người này vừa nói xong liền haha bật cười khiens cho những người khác đang tập trung, không kiềm được cũng cười theo

“Ta nói, hôm nay linh cảm không tốt, vẫn là về sớm thì hơn”

“Muốn thì về trước đi, bọn ta ở lại một chút nữa”

“Không được, đi thì phải đi cùng...”

“Hay quá! Đã tìm được”_ một giọng nói vui vẻ vang lên, cắt ngang những gì người đàn ông đó định nói, và thực tế, tiếng reo kia thu hút cả tầm nhìn của ông

Một người ở đằng xa, bước lại gần, bỗng nhiên neho mắt nhìn một mảnh cỏ vật trông như cổng của một cánh cửa nào đó đã được tìm ra, ngọc xanh nổi bật bên đang từ từ chuyển thành đỏ rồi ngày càng chuyển sang màu đậm hơn. Hắn giơ tay, lớn tiếng hô, muốn ngăn cản_”Không được!!”

Lời chưa kịp tròn thì người kia đã xấn xuống lưới xéng nho nhỏ , cổ sức lấy lên một mẩu đất to. Một vệt trắng lấm lem bùn đất hiện ra cùng vài mảnh vàng gần đó. Người đó mỉm cười đầy vui vẻ, mắt cũng sáng lên, vội vàng ngồi xuống lấy ra cuốc nhỏ, quỳ xuống tur thể muốn đào.

Chỉ là vừa quỳ xuống, hố nhỏ do hắn vừa tạo liền có một thứ chất lỏng len lõi xuất hiện. Người ở gần bắt giắc lùi lại vài bước còn hắn thì trợn mắt, kinh hãi định nói gì đó nhưng bỗng nhiên cổ như bị thắt chặt, một lời cũng không thốt ra nổi, hai tay run rẩy đưa lên như cổ cạy mở thứ gì đó đang xiết chặt cổ nhưng lại không tìm thấy, mắt nhìn qua bằng hữu cùng chuyển đi lại càng kinh hãi hơn

Chỉ là, thời gian không cho phép hắn nghĩ hay làm quá gì nhiều. Hiện tại, ngay cả nhìn, cũng đã thấy khó khăn

Mất hần từ từ lộ ra, sợi tơ máu vẫn lên, từng mạch đập dữ dội nổi lên chực chờ vỡ nát, tầm nhìn như bị nhuộm đỏ, máu từ mũi mà miệng cũng bắt đầu trào. Không chỉ có cổ mà toàn thân hắn cảm giác như bị một con trăn lớn đang từ từ từng chút một nghiền nát con mồi nó bắt được. Xương khớp, cũng từ từ reo lên bản nhạc từ thân cho chủ nhân của nó. Máu trào ra, hắn cố tìm bất cứ thứ gì trông có vẻ là đang muốn giết hắn để kích hoạt năng lực, nhưng mà cánh tay chỉ có thể quơ quào chạm đến cơ thể của thân mà không hơn không kém. Hắn đau đớn, mọi thứ như bị dồn nén, muốn giải thoát.

Bỗng nhiên đôi mắt hắn lợt hẳn ra ngoài chỉ có thể vờn lại bởi những sợi cơ, nhưng hắn vẫn còn sống, tim vẫn còn đập dù cho mọi thứ đang cố gắng tìm chỗ để có thể chứa đựng được, xương nứt gãy bên trong như cũng đang vui vẻ tham gia vào sự chen chúc của nội tạng bên trong. Đôi tay hắn vẫn quơ quào, rồi trong một khắc kia, lúc chạm đến cổ mình, nó đã chính thức đứt lìa

Tại sao người đi cùng hắn không cứu lấy hắn? Họ đã bất ngờ khi thấy hắn như có vật vô hình ám hại, chưa kịp hành động thì xung quanh bọn họ, những mô đất vốn bằng phẳng hiện tại lại gồ lên bất thường, những cánh tay đầy máu vẫn đỏ tươi nhưng thịt đã thối rữa vuron lên khỏi lòng đất tăm tối như tìm thấy sự sống mới, rất nhanh, những thi bản không hoàn thiện bắt đầu xuất hiện, khẳng khắc cười dù cho thân thể bị chém nát bởi sự kháng cự yếu ớt của con người

Một người bên kia sợ hãi, lùi bước liền ngã xuống hố lớn, trước đó cả đội đã cùng nhau đào và phát hiện có một quan tài nằm đó nhưng lại trong không có vẻ gì là có giá trị nên liền bị bỏ lơ. Hiện tại ngã xuống, liền hoảng sợ, căng mắt nhìn quanh. Hắn không dám leo lên, hắn sợ sẽ có một thứ gì đó bất ngờ xuất hiện, mở ra khuôn miệng đầy máu tanh hôi kia mà tấn công hắn, hắn không thể leo lên. Hố dù không sâu, nhưng lại có luồng khí lạnh xuyên tâm luân quần xung quanh, nó như sợi dây vô hình trói chặt cả người hắn từ sâu thẳm trong xương cốt.

Sau một lúc lâu, khi tiếng thét thất thanh hoảng sợ hay lời đe dọa bị thay bởi tiếng cười khẳng khắc kia ngày một rõ ràng hơn, trông có vẻ, nó đang tiến đến gần hơn với miệng hố.

Và rồi, hắn với sự hoảng loạn của tâm trí, đưa đôi mắt mở hết mức có thể của mình nhìn lên miệng hố to lớn kia thì thi bản đầy máu tươi, giòi bộ hết ratrước tiên vuron hai tay vịn vào miệng hố, kể đến thò cái đầu chỉ còn một mắt gần như có thể rơi ra ngoài bất cứ lúc nào với phân nửa vẫn đang bị ăn, máu tươi đỏ vón cục rơi rớt xuống bả vai hắn, nóng rát đang từ từ khiến cho hắn có cảm giác bả vai đang bị ăn mòn. Sợ hãi, nhanh tay xé áo lau đi. Đám thi bản đó vẫn nhìn hắn, khẳng khắc cười nhưng lại không làm gì thêm

Không hiểu có chuyện gì xảy ra, lát sau, đã có hơn mười thi bản đứng vòng quanh miệng hố, cúi đầu chòng chọc nhìn hắn

Còn đang trong trạng thái hoảng loạn, thì bỗng nhiên

“ĐI RA!!!”

Một tiếng quát khiến hắn giật mình, nhưng lại không giấu được vui vẻ mà ngơ ngác nhìn quanh dù cho hiện tại bên trên là thi bản, bốn bề trước mặt là mặt đất với máu đang từ từ rướm ra và bên dưới hắn thì lại là quan tài bằng gỗ đen toàn bộ

Rồi sau đó lại là một tràn tiếng rít khó hiểu vang lên khiến cho sống lưng hần bỗng dưng lạnh lẽo đến đáng sợ. Một thứ gì đó vô hình quán chặt cổ hần, cứ tưởng mình sẽ chết nhưng nó lại mang hần lên khỏi miệng hố, thi bản tách ra, hần được hạ xuống đất nhưng áp lực trên cổ là không hề thuyên giảm. Vài thi bản nhảy xuống bắt đầu mò ra nắp quan tài. Nhưng mà trông lúc nâng lên, thân thể của chúng dường như bởi vì sức nặng của nắp mà bắt đầu rời rưng, vài thi bản khác cũng đi xuống giúp.

Nhưng đến lúc nâng lên, chúng lại bắt đầu rít thứ âm thanh vừa ghê rợn, lại chói tay vô cùng. Trông như đang mắng nhau về việc nắp quan tay sẽ đặt ở đâu bởi vì từ phía đều là thi bản. Chúng do dự, định hạ xuống thì lại bị đập lên. Bọn chúng liền dừng lại, cố trụ giữ nắp hòm dù gần như tất cả đều bắt đầu run rẩy

Hần tròn mắt, không thể tin vào những gì mình thấy, bất chấp cái cần cổ nhỏ bé của mình mà cố rướn tới xem thứ không thể tồn tại kia xuất hiện.

Một bàn tay người bình thường xuất hiện, không thô to, chai sạn hay sẫm màu mà lại là một bàn tay non mịn, mềm mại trắng nõn bám lấy thành quan tài, sau đó thì dưới sự che chắn của nắm quan tay, một mái tóc đen lại xuất hiện, và cuối cùng đến chân.

Người đó ngã lăn ra ngoài, chạm vào thi bản. Nhưng chỉ có áo là dính máu của bọn chúng, mặc nhiên không hề có chút thương tổn. Mà kinh hãi hơn đây trông như một con người còn sống, mắt vẫn chưa mở nhưng đã từ từ đứng dậy, thân nhiên quay đầu nhìn quanh với đôi mắt nhắm tịt ấy, sau đó ngẩng đầu đối mặt với trời, mày khẽ chau rồi đột nhiên quay đầu về phía hần, đầu khẽ nghiêng qua một bên như đang suy tư gì đó nhưng rất nhanh liền trở lại bình thường.

Người đó nhấc chân vào không trung, nhưng mà tiếp theo lại như đang đi trên bậc thang dù dưới chân không hề có thứ gì xuất hiện để nâng đỡ. Thi bản cũng bắt đầu khó khăn leo trở lên. Người đi đến trước mặt hần, lặn nửa ngẩng đầu đối mặt với trời chiều, sau đó đưa tay lên che lấy mắt.

Lúc sau, khi nhận được ánh nhìn kia, cả tâm trí hần nhĩ bị thôi miên, hăm sâu vào cõi chết. Đôi mắt kia không hề có một chút nhỏ dù là sự sống bên trong. Nó màu tím nhưng đồng tử đen lại mở rộng hết mức. Hần run rẩy trong đầu nghĩ [Đôi mắt người chết! không được nhìn, không được nhìn]

Hần khó khăn cúi đầu, sau đó về mặt hải hùng nhìn lên, như muốn hét nhưng lại không thể. Hai chân hần giờ chỉ có máu đỏ tuôn trào, từ đầu gối trở xuống hiện tại đang được thi bản ngẫu nhiên. Người đó với đôi mắt người chết, nghiêng đầu chăm chú xem xét vật mang sự sống trước mặt. Mà không để ý đến việc bản thân hơi thở đã không còn, khí lạnh lại đang chậm rãi bao quanh con người kia. Hiện thực, đã kích cùng đau đớn trí mạng khiến cho con người hần giật mạnh liên hồi, đang có xu hướng chạy ngược lên phía trên

“Không phải, người giúp ta tỉnh vẫn không phải người kia”_ người lằm bằm, sau đó đứng thẳng người dậy, chớp mắt thật chậm, bắt đầu nhìn đông nhìn tây, cũng không quay đầu xem nhân loại phía sau rốt cục đã thành hình hài gì, nhấc chân bước đi trông thật bình thản

Phía bên đây, một tiếng rên hần cũng không thể bật ra nổi, chỉ có thể trần mắt nhìn từng phần, từng phần bị ngẫu nhiên hoặc xé rời ra, từng chút, từng chút một. Trước khi tâm nhìn hần bị vòm miệng đầy máu tanh hôi che lấp thì hần đã thấy, trong không gian, một làn khí đen đang tích tụ, đồng thời hướng đi theo phía người kia.

Sinh mạng chấm dứt.

Người bước đi, sau đó lại nghiêng đầu, bước tới, vuron tay chạm vài người đàn ông trước mắt. Ông ta quay lại nhìn người, về mặt trông có chút hoảng hốt nhưng chỉ sau vài giây liền thành kinh hãi cùng hoảng sợ. Lại cảm giác có thứ gì đó đang len lỏi trong cơ thể mình, dần dần lạnh buốt lan tỏa, thứ đó đang chậm rãi vòng quanh cổ hần. Cổ hạ mắt nhìn liền thấy được một chuỗi khí đen mờ hồ lẩn quẩn

“Đường ra, ta không thấy”_ người giọng nói thật nhẹ, thật mượt mà vang lên, nhưng một chút thanh điệu cũng không có

“Ta, ta cũng không thấy, từ này đến giờ không hiểu vì sau cứ lẩn quẩn mãi một vòng”_ hần không phải là không sợ, mà đã là quá sợ. Đôi mắt kia, chính là đôi mắt của người chết. Trước mặt hần rốt cục là thứ gì?

“Lẩn quẩn mãi sao?”_ người khẽ nghiêng đầu, rít lên một âm thanh khó hiểu rồi luôn khí đen kia trực tiếp rời khỏi người đàn ông kia, biến mất. Người chậm rãi chớp mắt, nhìn vật sống trước mặt_”Chờ một chút”

Cho đến một lúc lâu sau, cảm tưởng chân cũng có thể hóa đá thì trong không khí, thứ khí đen kia lại tích tụ lại với nhau, trông có vẻ kích thước so với lúc này có hay không nhằm lẫn trông như nó to hơn, thứ khí đen kia hướng cổ áo người trước mặt cùng dưới chân mà chui vào_”Đã thông”

“Vậy, vậy xin hãy đi theo ta”_ hần nuốt xuống một ngụm, lằm lét, run rẩy quay đầu bước đi

“Cảm ơn”

Hai người, một trước một sau bước đi. Hần không thể nghĩ nổi, trong lòng chỉ cầu mong, khẩn trời cầu phật cho mình qua khỏi kiếp nạn kinh hồn này. Cứ vài bước, hần lại kiểm không được run rẩy nhìn lại phía sau. Bước chân của người kia dường như là không tồn tại. Khiến hần mỗi lần quay đầu nhìn đều tự hù dọa mình bằng việc một chiếc đầu lặt lìa đầy máu tươi không nguyên vẹn, răng nanh tóc đen dài còn có luôn khí đen âm u lạnh buốt kia nữa.

Nếu đã nói là trộm mộ, phạm là những chuyện như thế này thì chắc chắn sẽ có biện pháp đối phó. Nhưng tổ đội bọn họ, trong lúc tìm kiếm được khu mộ cổ này cũng liền lập tức đào, sự tình kì dị hầu như không hề xảy ra.

Chỉ có một điều, họ đang làm gần như một tháng, thứ thu được cũng chỉ là vài đồng bạc cổ. Sau thứ đáng lẽ phải nằm trong rương, chôn thật sâu lại là thứ được tìm thấy trước? Những lúc nghĩ muốn bỏ khu mộ bởi không tìm thấy thứ gì đáng giá thì bất thành linh lại tìm được bảo vật. Cứ như vậy, không ai may mắn để tâm, cứ lẩn theo nhưng vật phẩm ít ỏi mà đào. Giá trị của vật được tìm ra cũng càng ngày càng cao khiến họ nghĩ đây là khu mộ cần được

nắm lấy.

Mất dần phòng bị. Và hôm nay, ngày mà người phụ trách chuẩn bị vật trừ thi bản nửa đường vào rừng liền bị đau bụng, nhóm bọn hắn nghĩ người kia sẽ ổn và quay trở lại. Nhưng, người kia, từ sáng đến chiều cũng đã không về, điện thoại lại để quên ở nhà để cho người vợ trẻ nhận cuộc gọi. Hắn thấy không ổn, nghĩ khuyên mọi người về sớm. Nhưng hiện tại, thứ sau lưng này rõ rệt như vậy, lại còn thứ bám trên người. Chỉ e, bọn họ đã không thể trở về.

Trông kí ức của hắn, thể loại phía sau này, là lần thứ hai tìm được.

Suốt đường đi, hắn không buông nổi thân kinh đang căng cứng của mình. Nhưng cho đến cùng, vẫn không có gì xảy ra. Cả hai bước ra an toàn khỏi khu rừng, dừng chân ngay bên dưới trụ đèn gần nhất

“Ta, ta có thể đi chứ?”

Người cúi đầu, lại nghiêng trái một chút, mày hơi chau, sau đó chậm chạp hướng ánh nhìn vô hồn, không chút ánh sáng mà nhìn vật sống trước mặt_”Có thể. Nhưng....”

“Ta thề, sẽ không nói gì”_hắn nhanh chóng liền giơ lên hai ngón tay thề với trời và đất

“Nhưng mà, người rời ta, ta nào biết được người sẽ nói hay không?”

“Xin người, xin người, nhà ta còn vợ còn có đứa nhỏ. Mẹ ta cũng chỉ vừa sang thăm. Làm ơn”

Người lạnh lẽo lại nghiêng đầu quan sát hắn. Từng phút, từng giây một cứ chậm rãi cửa vào một mạng người. Cmr thấy bản thân thấu suốt điều cần phải thấy, người giơ tay, ngón trỏ chậm nhẹ vào trán của người đàn ông trước mặt, chậm chạp, dứt quãng thu lại tay mình, nhìn nó một chút, sau đó quay đầu, tiếp tục bước đi.

Hắn, con người đó, sẽ thoát thật sao??

P/S: Tôi cảm thấy nó có chút ngắn...chịu không nổi nha

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: C2: Tìm, dụ dỗ, tìm

Người cứ đi, ban đầu liền không ngại ngần cứ giữa đường mà thẳng tiến. Nhưng một lúc sau, cảm thấy dưới chân mình có vài chỗ không đúng, cho nên liền ngồi xuống tại giữa đường, giơ chân lên mà kiểm tra, liền phát hiện đường bên dưới hiện tại đầy rẫy vết thương đang rướm máu ra bên ngoài. Người lại tròn xoe đôi mắt người chết của mình, nghiêng đầu nhìn đến nó, sau một lúc lại đảo mắt nhìn quanh, cuối cùng chậm chạp đứng dậy, quyết định đi qua ven đường, nơi có hắc đất và có hoang phế bước đi.

Người cũng không quan tâm, phía sau mình, tùy theo ngọn cỏ được dẫm đạp qua từng bước chân đều rất nhanh lụi tàn, héo úa. Lâu lâu lại thì thầm, rít lên thứ ngôn ngữ lạ lùng và luồng khí đen thì đi động liên hồi quanh cổ, quanh chân người, có đôi lúc còn vuron mình ra ngoài một chút.

Người đi không biết bao lâu, nhưng mà, ánh mặt trời trông thật chói mắt rồi sao đó lại có mặt trăng cùng mấy ngôi sao kia cố gắng tỏa chút ánh sang yếu ớt của mình mà soi đường cho người đi đêm.

Vốn dĩ khu làng cổ kia không quá xa đối với thị trấn gần nhất nên đường đi cũng được ưu ái lắp đèn điện thừa thớt, nhưng mà người không biết bởi vô tình hay cố ý hoặc là do một tác nhân nào đó, lại chọn con đường ngược lại.

Thứ xe cộ kia tốc độ đều qua ngưỡng 120 km/h cho nên căn bản cũng lười để ý đến ven đường có vật gì đang di động mà người cũng không có ý định bắt xe cứ thề, tiếp tục đi bộ

“Chúng ta phải đi đâu?”_một tiếng rít nhỏ nhỏ vang lên trong màn đêm đen đặc.

1h đêm

“Không rõ, không có mùi của người đó”_người đưa tay quệt mũi, nhỏ nhỏ rít lên

“Cứ đi như vậy sao?”_luồng khí đen hiện tại vuron lên một chút hết di chuyển để che mắt, che mũi rồi che miệng, chán chường liền quanh đầu người, chỉ để lộ đôi mắt

‘Người có sáng kiến?’

‘Trước tiên vẫn là cách ăn mặc của người kia’

‘Ra sao?’

‘Hôm nay, dựa vào những gì ta nhìn thấy ở mấy cỗ máy có bốn vòng tròn giam người bên trong kia, bọn họ từ ăn mặc cho đến mái tóc cũng khác người’

‘Đó là xe, phương tiện di chuyển’

‘Ta không quan tâm, người đừng trông quá lạ, tránh cho ta phiền phức là được’

‘Ta làm gì?’

‘Còn không phải người chọn vị trí mộ chính mình rồi bắt bọn ta lấp lại là người sao?’

‘Thì sao?’

‘Hừ, chôn sâu hơn thì đỡ phiền cỡ nào’

‘Người tình nguyện ở dưới đó sao’

‘Ta muốn...’

Cuộc trò chuyện bằng tiếng rít đến đây là dừng của hai vật thể khó gọi tên. Giữa đêm đen mịt mù lại có thứ ánh đèn chói chang của ô tô chiếu thẳng vào người. Người cúi đầu nhìn, hơi nghiêng đầu đánh giá phản ánh sáng chói chang dưới chân mình giữa đêm đen

‘Xem, nhà giam bốn cánh ngay phía sau người’

‘Ta đã bảo là xe mà’

‘Ta mới không nghe, lần này cũng đừng mong ta động’

Người về mặt vẫn không chút biểu cảm, lắc lư trái phải quay đầu, khẽ rít_ ‘Người không động thì ta theo bọn họ’

‘Ta mặc kệ’

Người nghiêng đầu nhìn đến nụ cười tự mãn của tên đeo kính đen trước mặt, lại khẽ rít_ ‘Hắn trong có vẻ hiểu được’

‘Chuyện bất khả thi, căn bản là nghe người phát ra tiếng rên!’

‘Là người tự phi bán ngôn ngữ chính mình’

‘....’

‘Này, cô gái’

Người vẫn nghiêng đầu, sau đó trở về trạng thái cũ, quay lưng muốn đi. Nhưng chỉ vừa mới chậm chạp chuẩn bị bước tiếp bước thứ hai thì bỗng nhiên cảm thấy cơ thể bị lay động, cúi đầu nhìn liền thấy bụng mình máu đen đang tràn ra ở bảy lỗ, từ từ nhuộm ra bộ váy màu kem của mình, sau đó cứ như vậy ngã sấp xuống.

Bọn người phía sau có chút chần chừ, nhưng quay đầu thì lại thấy đầu lĩnh hét mặt liền cắn răng đến quãng tay qua dưới vai của người, kéo đi, quăng vào cốp xe phía sau.

Cốp vừa đóng lại, người liền mở ra đôi mắt chết của mình, khẽ chấn động mà rít lên_ ‘Mùi của hắn!’

‘Người đừng tưởng ta nghe không hiểu người nói gì’_ một giọng nói thực trầm nhưng lại mang theo ý tứ đùa cợt vang lên

Người lại một lần nữa trở mình, nằm ngay ra, hai tay cũng đặt lên phần bụng vừa bị bắn nát của mình, nhắm mắt, im lặng. Để máu chậm rãi, từng giọt, từng giọt thấm đầm sàn xe

‘Thực phiền’

‘Người là ai?’

‘Ta?? Người có tư cách sao?’_ thứ khí màu đen kia đang từ từ hòa mình vào nền thảm nơi có máu của người đang từ từ chậm rãi lan ra

“Người đừng tưởng dựa vào chút ít năng lực đó mà nghĩ đánh gục ta”

“Vậy người làm sao biết được chủ tử của ta hôm nay sẽ tỉnh lại?”

“Tốt nhất người nên thu lại...”

Hắn chưa nói dứt câu thì trước ánh mắt kinh dị của tài xế thông qua kính chiếu hậu khiến hắn chau mày khó hiểu, vừa quay đầu liền thấy người từ phần mui xe từ khi nào đã bị thùng một lỗ lớn phía sau mà ngồi đây.

Trong màn đêm người tà mị cười nụ cười của tử thần không, đó không phải là cười, mà là ngoác miệng lên trông như cười, đôi mắt u uất nay được ánh sáng của mặt trăng vờn lên trong thực khiếp đảm, rất nhanh không để nhân loại kịp hành động vờn ra bàn tay đầy móng nhọn đen hoắc của mình, đâm xuyên cửa kính, đèn bắt lấy cái cổ của nhân loại kia, thì thầm giọng nói của âm ti_”Hậu bối của ta, đối với bề trên, không nên thất lễ như vậy”

Hắn quả thực là bị hù cho ngầy người. Kết giới, bùa chú, phong ấn ở cốp sau xe là không hề ít, cũng chẳng hề yếu, lại còn là chú ngữ thuần cổ, vậy mà lão tổ tông trước mặt vẫn xống ra không chút xây xát. Càng thấy, hắn càng vui vẻ, trong lòng cũng dâng lên nỗi sợ mơ hồ_”Người về, sẽ chấn hưng gia tộc?”

Người liền thôi nụ cười quá mức khủng bố trong đêm của mình, chiếc xe đồng thời cũng dừng lại thật chậm, thứ khí đen kịt làm xong chuyện của mình thì lại quay về, quần quýt bên chủ nhân của nó

“Thu lại đi, không cần”_người chậm rãi bước lên phần mui sau vẫn chưa bị phá nát, sau đó ngồi xuống, chậm chạp đưa chân xuống trước rồi mới cố gắng thật nhẹ nhàng cho chân chạm lên nền đường. Thứ khí đen kịt hiện tại đang là lưỡi dao sắc nhọn trong suốt đang hướng thẳng trần của nhân loại kia, được gọi về liền lập tức chuyển đen, uyển chuyển lui về.

Người đi thật chậm, vòng qua một bên, cùng lúc, nhân loại kia cũng vừa ra khỏi xe, đi tới, vừa định mở miệng nói thì người lại đi trước hắn một bước

“Trên xe của người, trước đó có một người lạ khác ngồi vào”

“...”_hắn chau mày, có chút khó hiểu_”Xe này, vừa ban chiều đi vẫy bắt một nữ nhân, bởi vì bỗng nhiên nghe tin ngọc bảo trong nhà phát sáng nên ừm, con cũng vội vàng dung xe đó đến đây, xin lỗi người”

“Nữ?”

“Là bảo bối của Luân gia, bắt về để uy hiếp gia chủ bọn hắn”

“Mang ta đến đó”

“!!!”_hắn nhướn mắt ngạc nhiên nhìn người, nhưng sau đó biểu cảm của lão tổ tông vẫn không có chuyển biến, hắn biết mình luống cuống liền trở lại nghiêm túc_”Vậy, mời người”

“Đi ngay bây giờ”

“...Được ạ”

Trên xe, luôn khí đen một bên quần mặt người, một bên hét ngoe ngầy trước mặt thanh niên kia, lại đến nhìn ngó mấy thứ bên trong xe, rít lên_”Không ngờ, dòng dõi của người cũng không đến nỗi tệ lắm”

“Câm miệng”

“Ta mới không câm, nhìn xem, hắn cũng có nét giống người đó chứ! Gien cũng quá mạnh đi”

“Còn nhớ ngôi nhà ta làm cho người năm đó không”

“...”_khí đen lập tức rút lui, ngoan ngoãn thu lại ở cổ của người, nhưng vẫn không chịu được yên tĩnh, liên tục di chuyển

“Cút!”_người thật sự nổi quạo, liền lớn tiếng quát. Nó liền rời ra, lại chuyển qua quần cậu thanh niên bên cạnh, nỉ non nói_”Lão tổ của người, chính là loại tiểu miêu cở lớn người ta thường thấy trong rừng”

“...”

Hắn lên đưa mắt nhìn người, rồi mím môi quay đầu nhìn đi nơi khác. Họạ gia ba trăm năm, chính là do người này tạo ra. Không ngờ lại là nữ nhân. Cũng không ngờ được, bản thân cũng có ngày thấy được người trở về. Phải biết theo câu chuyện của bọn họ, từ năng lực di truyền cho đến những thứ khác có liên quan đều là bí ẩn không lời giải.

Họạ gia, mỗi một người, đều có khả năng sống lại nhiều nhất là ba kiếp nếu ước nguyện từ sâu thẳm vẫn chưa hoàn thành. Nhưng thời gian tính đây là không thể biết được. Cho nên cứ hồi sinh như vậy, kinh nghiệm là nhiều vô kể. Họạ gia cũng nhờ đó mà nền tảng xây nên dường như không thể đổ nổi. Thậm chí ở năng lực có thể trò chuyện với mấy vật thần bí hai như con đĩa màu đen kia đều không hề được thực hành qua sách vở mà đều là tự có. Hắn muốn biết, muốn biết càng nhiều càng tốt về người tạo ra Họạ gia này.

Nhưng hiện tại, có lẽ đã có vài điểm sai.

Người tạo ra Họa gia, lúc này lại tình nguyện nộp mình cho nhà giàu mới nổi trăm năm Luân gia kia. Hắn muốn cần. Nhưng, không nổi. Điều đó khiến hắn không khỏi bi thương nghĩ [Ba mẹ à, hai người còn một kiếp, mau sống dậy mang lão tổ này về đi a!!!]

Trước mặt người, dù hắn có là lão hồ đến đâu, nhưng lại nghĩ đến lịch sử ba trăm năm kia, quả thực liền thấy tự ti, nhỏ bé, yếu ớt mỏng manh vô cùng. Mà đã kích nhất là người có thể cày nát của một vườn bùa cổ hắn cố gắng làm trong một năm qua kia. Đã vậy vừa rồi còn nghe theo lời ba mẹ trước khi đi, nếu có gặp được người liền dùng thứ có lực sát thương mà hắn tin tưởng nhất, tiến đến giao chiến với người. Hắn không nghĩ nhiều, rút súng bắn. Và kết quả thì, quá thảm.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: C3: Chia tay, vào cửa, tìm gặp

“Người có thể đi bộ đến đó không?”_cậu nhỏ về mặt e ngại nhìn qua lão tổ tông, có chút khó xử khi nhìn thấy mặt sắt của người, lại còn thêm đôi mắt người chết nữa_”Chính là, chiếc xe này, đã bị ghim rồi. Chỉ e vừa đến trước cổng đã bị bắn nát, người sẽ không thể đến đúng chỗ người muốn dù con biết người không chết được”

Người mắt chết nhìn hắn, lại chậm rãi rít_”Thâu lại”

Một lần nữa, luồng khí đen hóa thành mũi nhọn sắc bén trong suốt đang hướng thẳng mắt trái người thanh niên, hiện tại bị gọi liền chậm chạp hóa nguyên màu, uốn éo ra về lười biếng lùi về.

“Được”_người mở cửa, một chân trần, một mang hài bước xuống đường đá, chậm rãi bước đi. Đi được vài bước thì lại dừng

Cậu thiếu niên thấy lão tổ rời đi, cũng định trở về, nhưng chợt nhớ ra gì đó, liền vội tung cửa, bắt chấp hình tượng mà gồng chân chạy theo sau người. Chỉ là không dám hô to gọi nhỏ_”Người, cảm thứ này, mở như thế này, chọn vào hình này, ở đây, nếu cần, cứ ấn số không, sau đó nhấn hình điện thoại màu xanh gọi con. Sẽ mất thời gian nhưng nhất định sẽ đáp ứng đầy đủ thứ người yêu cầu”

“Được, cảm ơn Họa Tranh”

“Người biết tên con?”

“Không, nhìn người giống như vậy. Tranh một ý, thời điểm về tranh lại là ý khác”

“...”

“Đã xong?”

“A, vâng”

“Ta đi được rồi chứ?”

“Vâng, người đi”_Họa Tranh gấp người chín mươi độ, cũng không đứng thẳng dậy

Người nghiêng đầu nhìn hắn, chậm chạp giơ lên bàn tay đặt lên đầu đưa nhỏ, vẫn giọng nói lạnh lẽo, không chút thanh sắc từ âm ti và biểu tình vạn năm không thay đổi_”Họa gia, cầu phúc cho người, Họa Tranh”_rồi lại dứt quãng thu tay về, lắc lư xoay người bước đi về hướng cánh cổng đen to đùng sáng rực phía trước

Họa Tranh cũng không ngừng đầu, bên trong hắn thăm lên lời chút ám áp. Người khai sáng Họa gia, là một người tốt

‘Người đưa con đầu lòng chắc chắn là nữ. Liệu mà giữ lấy Họa gia cho ta’

Họa Tranh nghe lời này liền có chút cứng nhắc ngừng đầu đã thấy lão tổ của hắn dùng chân trước cửa cổng, nghiêng đầu vô thần nhìn vào bên trong, khẽ rít_”Người cứ ở đây vờn kiếm, muốn đi theo ta sao?”

‘Năm mơ!’_luôn khí đen lại lần nữa trở lại nguyên hình của nó, nhưng vẫn bay lẩn quẩn quanh người của Họa Tranh_”Sớm, các người không nhất thiết phải giữ Họa gia. Có những việc dù cố đến mấy cũng chưa hẳn là thích đáng, biết cảm biết buông là được. Đó là những gì mà nữ nhân kia vẫn chưa nói được với các người. Nay ta thay nàng nói. Đừng lại đập lên vết xe đổ. Chỉ cần các người một đời bình an, Họa gia, căn cứ cũng chỉ là nơi các người nương tựa. Nếu nó đã không đủ tốt, các người có thể rời đi, tìm một nơi tốt hơn. Đó mới là nhân sinh đích thực. Không cần cố chấp”_nó ngày càng nhạt đi, cũng không thấy hướng về phía của người, cứ như vậy như tan đi trong gió.

Nhưng một lúc sau, khi cánh cổng kia mở ra trước sự ngạc nhiên của Họa Tranh, hấn lại cong mắt cười khi thấy con rắn khí màu đen hỗn độn kia lại quần quanh cổ và chân người.

Người cứ đứng ngốc ở đó, nghiêng đầu nhìn vào để tùy ý tóc đen dài bay loạn trong đêm đen, trên người là bộ váy dài tay, độ dài đến mắt cá chân màu kem cùng vết máu loang lổ trước bụng, chân một bên mang giày vải đính thêm vài viên ngọc trai cùng hồng ngọc, một bên lại không trên người thì chỉ có cổ cùng hai chân là luôn có thứ khí đen lưu động qua lại. Những gì người cùng Họa Tranh làm lúc này, đều được máy quay thu lại.

Nên hiện tại, đứng trước cửa, vẻ mặt liệt cảm xúc cùng đôi mắt chết nhìn như muốn xuyên thủng cả khu nhà bên trong, trông cứ như một nữ nhân điên đang trầm tĩnh mà nghĩ cách báo thù, đến lúc nghĩ ra, khuôn mặt kia sẽ rách toạt, cô ta sẽ mỉm cười với hàm răng sắc nhọn và khoe miệng rộng, cao quá mắt, đôi mắt kia cũng cong lại hình bán nguyệt. Nghĩ đến đây, mọi người bên trong để vô thức đưa tay về phía đai súng bên hông của mình, chuẩn bị lao ra sinh tử bất cứ lúc nào.

Người đứng yên, nhìn ngắm một hồi dù chỉ có mắt là khẽ nhẹ đảo quanh, liền tìm thấy một thứ khá lạ, trực tiếp cứng nhắc quay đầu sang, rồi mới xoay người đi tới, ngập ngừng như búp bê hồng mà đưa tay lên chạm thử vào phần lớn nhất trên thứ lạ mặt kia. Nó liền lúi vào trong, cùng với tiếng âm thanh ‘linh đình’ thanh thủy vang lên kèm theo

“Xin hỏi, người là ai?”

“Ta...sao?”_người có chút ngây ngốc nghiêng đầu, mắt chết đảo một vòng_”Người của ta”

“Xin cho biết tên”

“Không rõ”

“Người tên gì?”

“Ta...sao?...Họa...Thư”

“Phiền người chờ một chút, cổng sẽ mở”

“Cảm ơn”

Tiếng ‘linh đình’ ấy lại vang lên, người vẫn giữ lấy nút ấn, sau đó khi đã không còn âm thanh gì phát ra sau đó, mới chậm chạp thu tay lại, quay đầu nhìn trở về căn nhà trước mặt_”Thay đổi, thật nhiều”

‘Ta nói rồi, đào sâu một chút thì có phải tốt hơn không’

‘Không biết , hấn, có khỏe không’

‘Hấn là con người! Đương nhiên khỏe!’

‘Thật sao?’

‘Ngu ngốc’

‘Nếu hấn không khỏe, ta xé người làm năm’_người vẫn bình thản rít, không hề nghe ra đậm nhạt bên trong

‘....’

Cửa cổng mở ra, cũng không có thêm bất kì động tĩnh gì, người lại nghiêng đầu một chút, sau đó trở lại bình thường. Lần này lại là thông thả mà đi vào, không hề xiêu vẹo, hay lao đảo, thất thiếu như trước_”Mùi của hấn, ta bắt được mùi của hấn”

Người đi rất lâu. Con đường trước mắt, lúc này nhìn ngoài cửa, quả thật trông rất trắng lẹ, rất đẹp nhưng mà hiện tại, lại đang khiến người mất thời gian. Người muốn bản thân, đi nhanh hơn một chút. Cứ như vậy liền nghiêng người, chân lấy đà thật nhanh từ phía sau, bật người tới, dừng tại trước cửa gỗ lồng kính lớn trước mặt, ngập ngừng đưa tay đẩy vào.

Nhưng, nó không động đây. Người nghiêng đầu, chân từ từ gờ lên

‘Tay cầm kia’

Đôi mắt màu tím của người chết tròn to lúc này thu hẹp. Thu lại chân, đưa tay lên, nắm lấy hai tay cầm, kéo ra...

‘Người’

‘AAAAA, TA KHÔNG BIẾT THỂ LOẠI KHÔN NẠN NÀY!!!’_luôn khí đen rít lên thảm thiết, cả người nó lại tăng tốc độ duy chuyển hơn, bất cần liền quần phải đầu Họa Thư, người ngay lập tức đưa tay, kéo rồi quăng nó sang một bên. Sau đó quay đầu, liền nhìn trúng tên mặt áo đen vẫn đang đứng nghiêm ở phía trước.

Người xoay người, bước xuống bậc thềm, đi đến trước mặt hắn, chớp mắt, đôi đồng tử đen vốn luôn mở ra hết hiện tại thu lại như người bình thường thật nhanh rồi lại trở về trạng thái ban đầu_”Giúp ta mở cửa”

Tên áo đen nhìn người, đồng tử cũng chợt mở rộng rồi thu về trạng thái đầu, gật đầu, xoay người đi mở cửa. Người lặng lẽ nghiêng đầu nhìn theo. Hắn chỉ cảm một tay cầm, ấn vào nút ngay bên trên tay cầm, đẩy vào, cửa liền được mở ra. Người áo đen sau đó trở về chỗ cũ, vẫn im lặng đứng tại đó.

Người nhìn cánh cửa, lại nhìn dưới nền nhà lóng bóng bên dưới, nghiêng đầu nhìn lên vài hình hoa văn được chạm trổ đơn giản trên một bên cánh cửa lớn vẫn chưa được mở, tay lại chậm chạp giờ lên, chạm vào cánh được được mở ra, chậm chạp đi vào trong.

Mùi gỗ cùng hương nhai nhẹ thoảng trong không khí, đèn chùm vàng lớn ở giữa khiến mọi thứ được bao hàm bởi thứ cảm giác lúc này người chỉ có thể gọi tên, không thể cảm nhận thêm được nữa. Là âm áp.

‘Hy vọng...a, mùi của hắn, rất gần’_ người vẫn đôi mắt chết nhìn thẳng lên cầu thang tách đôi kia, chậm chạp bước tới, sau đó lại rẽ ngang, đi xuống hướng của khu bếp.

Bên trong có tiếng cười, người bước đến trước cửa, đứng yên đó, chậm rãi nhắm lại mắt_”Có mùi của hắn, nhưng không phải nơi này. Trên lầu cũng có nhưng lại nhạt hơn. Khắp nơi đều là mùi của hắn. Thật khó tìm”

‘Hừ, đừng nói lại chết trong nhà tắm đi!’

‘Ta sẽ pha nước toilet để cho người tắm nếu ta có thể’

‘....’

Người lại rời đi, mắt khẽ liếc nhìn về lại cánh cửa bếp đóng kín kia, tiếng cười nói đã dừng lại. Người lại trở ra ngoài, ở bậc tam cấp phía trước, bước xuống, lại chậm rãi thêm năm bước tiếp, xoay người, ngẩng đầu nhìn lên, hơi nheo mắt_”Tìm được”

Hắn đứng bên trên, một thân sơ mi quần tây, thông thả hai tay trong túi quần, cúi đầu nhìn đến nữ nhân lúc này không chút phòng bị nhưng lại rất lạ lùng bước vào nơi ở của hắn, cứ như vậy ngay trước mặt hắn, thôi miên người của hắn, vào trong, rồi lại trở ra. Hắn cong mắt mỉm cười, hai tay gác lên thành lang cang_”Cô gái, đến tìm người”

Gió lớn thổi qua, tiếng nói của hắn, người dưới lầu căn bản không thể nghe thấy được. Chỉ là người vẫn nhìn lên, chớp mắt nhìn hắn_”Tìm người”

“Có quen biết sao?”_ một cái chớp mắt của người bên dưới, khiến tâm hắn dao động. Một chút khó chịu khẽ âm thầm len lỏi bên trong

“...”_ người yên lặng nhìn tiểu nhân bên trên, lại hơi nghiêng đầu_”Kiếp này sẽ lại quen”

“Đã từng quen biết sao?”

“Là quá khứ”

“Vậy, em muốn làm gì?”

“Người ở đâu, ta ở đó”

Hắn mỉm cười_”Vậy trả lời ta”

“...”_ người không trả lời, vẫn nhìn hắn

“Em, muốn làm nội gián sao?”

“Là một phần của Họa gia, không liên quan Họa gia”

Trăng đi đến giữa hai người, chiếu rọi ánh sáng xuống gương mặt người. Hắn không kiềm được, có chút ngạc nhiên. Đôi mắt của người chết. Thờ ơ, vô hồn, lạnh lẽo. Hắn là tình cờ biết được bí mật động trời kia của Họa gia nên mới bị Họa Tranh kia truy lùng, uy hiếp tích cực đến vậy. Người trước mắt này, vốn đã không còn tồn tại. Xem ra...[Kiếp trước đã làm chuyện gì sai quấy với người này sao?]

Người lại chớp mắt, lắc đầu_”Là ta muốn”

Hắn ngạc nhiên nhìn người vẫn ánh mắt tròn to trông thực ngây thơ, vô tội kia, nhưng đó chỉ là khi cô gái đó có sức sống. Còn hiện tại lại là trống rỗng vô hồn, nhìn như hút hết tâm tư người đối diện. Tâm tư của hắn, người này nhìn thấu

“Ta nhìn không thấu tâm người, nhưng bởi vì, người lộ rõ sự băng khoản, ta hiểu được”_ người chớp mắt, vẫn chăm chăm nhìn người bên trên

“Vào đi, nếu em chấp nhận, chúng ta sẽ cùng nhau nói chuyện”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: C4: Nhận định, kinh ngạc, giết

“Bộ dạng của ta, luôn không được tốt”

.....

Hắn bước xuống, người ở dưới căn đếm theo từng bước chân của hắn cùng kiến trúc nhà dù người chưa hề thông suốt. Thứ khí đen kia lúc người bước ra ngoài đã tự mình tản ra, vòng hết mọi nơi sau đó, khi một lần nữa người bước vào, nó lại trở về bên cạnh

Hắn bước xuống lầu, liền thấy cô gái kia cũng bước vào nhà, cũng không nghĩ nhiều, liền mỉm cười, hướng tay về phía phòng khách. Chỉ là vừa xuống lầu liền có hơn năm người áo quần bình thường theo sau

“Không cần đầu”_như một thói quen, quay đầu sang nhẹ nhàng nhắc nhở

“Không được, cô gái kia, quá nguy hiểm”

“...”_hắn có chút muốn cười, đưa tay lên che miệng, lấy lại giọng, bước đến phòng khách nho nhỏ bên ngoài kia, thấy người kia vẫn chưa ngồi, liền nhướn mày_”Em có thể ngồi”

Người lúc này quay lại, hắn liền kiềm không được ngạc nhiên. Thứ vật đỏ hần cứ tưởng là một đóa hoa hay vải nhuộm kia hiện tại lại là máu cùng vết rách. Lại nhìn đến vẻ mặt không chút biểu cảm và đôi mắt vô hồn kia. Theo như lẽ thường, sẽ sợ hãi hoặc trong lòng ít nhất là run sợ. Nhưng hắn lại khó hiểu cảm xúc của bản thân. Chỉ muốn ôm cô gái này vào lòng thật chặt, không muốn thấy người này bị thương.

Rốt cục, chuyện gì đã xảy ra.

Người vẫn không ngồi, chỉ đứng yên cùng đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm hắn. Người phía sau hắn lúc này đều đang ở trạng thái chuẩn bị tinh thần chiến đấu. Quả thực buồn cười. Hắn cũng không hiểu vì lý do gì, cô gái trước mặt sẽ không giết hắn. Thật sự rất kì lạ

“Em, trước đó, ở thời nào?”

“Hơn hai trăm năm về trước nha”_một cô gái nhỏ từ đâu thình lình xuất hiện từ phía sau người, mắt dán chặt vào bộ váy_”Là tơ lụa thượng đẳng, giày cũng được khảm ngọc. Đây là tiểu thư kiếp trước sao? Đang cosplay? Đây thật sự là kĩ thuật rất tuyệt. Hay vốn là trộm mộ???”_cô nhỏ đi vòng ra trước, muốn nhìn vào gương mặt của người đang mang trên người món đồ cổ triệu đô này, lúc nhìn đến đôi mắt kia, liền ngừng ngay, rất nhanh cúi đầu_”À....xin lỗi”

[Không cần kĩ nghệ, hay trộm mộ. Người này, căn bản là bị đào lên]

“Là của ta”_nhìn rõ ý đồ tính toán giả cả đồ vật trên người mình, người liền chậm chạp, âm ti giọng mà trả lời khiến cho mọi người ở đây chưa kịp ngỡ ngàng liền đồng loạt xanh mặt. Thứ màu đen từ nãy đến giờ không động đậy, khiến họ nghĩ nó chỉ là thứ dính kèm gì gì đó. Nhưng hiện tại lại hoạt động như có sự sống mà thôi, di động xung quanh, một nhánh trườn xuống mắt cá chân. Mọi người nuốt khan một ngụm, mắt trợn ngược từ dưới nhìn lên trên. Thứ khí đen kia vờn mình, tạo thành sáu lưỡi giáo sắc nhọn thẳng trần nhà, rồi sau đó hướng về phía của bọn họ và...biến mất

Có áp lực vô hình nào đó đang ở ngay trước mắt bọn họ, lạnh lẽo, u oán, giận dữ. Người nghiêng đầu nhìn, rít khẽ lên, và rồi như bao lần, nó hiện lên màu sắc đen cùng hình hài là mũi giáo hướng thẳng mắt bọn họ đang xoay tròn, chậm rãi thu về dưới chân người, rồi lại xuất hiện ở trên cổ, chậm rãi di chuyển.

Bọn hắn, hiện tại có chút sợ, lại có chút phấn khích. Người này theo bọn họ, chỉ có lợi không hề có hại

Hắn nhìn, khẽ chau mày. Lúc mọi người ngạc nhiên nhìn thứ kia, hắn cũng thấy, thậm chí lúc nó không còn màu sắc, hắn vẫn thấy được trong khi mọi người lại trông rất lung tung

“Bộ dạng này, luôn không được tốt, kể cả vật dính kèm gì gì đó, xin mọi người không cần để tâm,”

Lời này nói ra, mọi người đều trợn mắt lần nữa, đồng lòng suy nghĩ_[Gặp quý a!! Thậm chí có thể đọc được suy nghĩ sao?]

“Cô ấy từ nay sẽ là một phần trong chúng ta”

Mọi người còn chưa kịp tỉnh giấc mộng đọc thấu suy nghĩ của thứ gì đó đang đứng trước mặt trong hình dạng của một nữ nhân thì lại như bị sung đất thẳng đầu do người tin cậy nhất làm ra. Đồng loạt đều muốn hét lên_[SAO CÓ THỂ!!!!???]_cùng nhau mở thật rộng nhãn quan như muốn tìm ra chút kẻ hở trong lời tuyên bố ở trên

“Nhưng trước tiên cứ xem năng lực. Tôi nghĩ, cô ấy đứng ngang hàng các cậu cũng là điều có thể”

[KHÔNG THỂ NÀO!!!]

“Được rồi, hiện tại muốn thử trước hay là nghĩ ngơi trước?”

Bọn họ bên này đều là đồng lòng muốn hô to muốn nghỉ, muốn thư giãn sau tin tức chóng vánh nhưng quá đột ngột vừa rồi. Người chỉ yên lặng, nhìn hấn rồi lại đưa mắt nhìn đến một đám nam nhân phía sau hấn, nghiêng đầu, mắt liếc nhìn về phía cô nhỏ đang bấm điện thoại đến cười toe toét kia

“Thì đâu đi!”_ cô nhỏ mắt rời khỏi điện thoại, mang theo vẻ mặt như hoa nhỏ nở rộ mà đề nghị. Người lại đảo mắt nhìn qua hấn, hấn cũng vừa nhìn qua cô nhỏ sau đó trở về nhìn người, bốn mắt liền chạm nhau

“Được”_ người lạnh lẽo không thanh sắc nói, sau đó chậm chạp ngẩng đầu nhìn đám người về mặt vẫn chưa thôi kinh hãi_”Nhưng ít nhất phải có một người chết”

[!!!!!!]

“Được, vậy thì chúng ta cùng đi tìm đối tượng”_ hấn mỉm cười, đứng dậy, hướng đến cửa lớn với một cửa mở vẫn chưa đóng lại, hướng người, lịch thiệp_”Mời em”

Người chậm chạp bước đi, hấn quay lại, vẫn bộ dạng hòa nhã_”Đến Lục Vân đi”

“Vâng!”

Tại khu đèn đỏ sầm uất, người người ra vào, đi lại nói chuyện trông rất náo nhiệt. Người ở đó, giữa làn đường tấp nập người qua lại, khẽ nghiêng đầu, đảo mắt nhìn xung quanh_”Bắt đầu từ đây sao?”

Hấn ở bên cạnh người, nhướn mày_”Ba dãy phố, chúng ta hiện tại đứng ở trung tâm”

“Tất cả?”

“Nếu em muốn thả, tùy em”

“Được, vậy tôi sẽ được ở cùng anh, đúng không?”

“Từ lúc bước vào cửa mà không bị thương, em đã là người của Luân gia”

“Tôi vui vì điều đó”

Hấn có chút ngạc nhiên vì lời này, lại nhìn qua gương mặt không biểu tình của người bên cạnh_[Có lẽ nên xem em như một con người]

“Tùy ý anh. Kết quả chỉ có một”_ người lạnh lẽo trả lời, màu mắt từ tím dưới ánh đèn màu ở khắp nơi khiến cho tầm nhìn của người bình thường khó mà thấy được nó đang từ từ biến hồng rồi sang đỏ_”Không phải người của anh, một người chết là không đủ”

Người bước lên một bước, kết giới hình tròn màu máu liền hiện lên dưới chân, thứ khí đen quấn quanh cổ cũng rời đi, tách rời thành trăm mảnh tạo nên những lưỡi dao không chuôi sắc nhọn. Người mở ra bàn tay, vươn tay lên một chút, mang chân sau bước lên cùng đứng bên trong kết giới, năm tay cũng xiết lại. Ngay lập tức liền nghe tiếng thét chói tai. Có mười người do co cụm, vịn vịn trong hết sức khó coi cùng tiếng ‘ư ư’ rợn người, sau đó chỉ trong một phút liền nổ tung, xác thịt đều bắn sang người gần đó.

Khu phố bắt đầu rối loạn. Nhóm người kia bên trong xe, lại tiếp tục trợn mắt nhìn cuộc thảm sát phía trước

Người trong khu bị tấn công, lập tức liền có người ra tiếp ứng. Đuôi loại dị năng cùng vòng ma pháp được khởi động, cùng hướng mũi tên chết chóc về phía một cô gái với vết máu loang lổ ở thân.

Chỉ là, vừa phóng tới thì ở trán hoặc tim đã được găm sẵn lưỡi dao màu đen bén nhọn, nó xoáy ngày một sâu vào, cho đến khi hoàn toàn đâm xuyên qua khỏi phía bên kia, sau đó hoặc là trở về, hoặc là tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Đoàn người ở đó tất cả đều rối loạn, nữ nhân nheo mắt nhìn theo hướng đám người chạy loạn, đột nhiên bước chân rời khỏi vòng ma pháp màu máu của mình, luồng khí đen vẫn ở bên trong giờ này lại biến hóa thành hình hài một đứa bé nhưng lại hoàn toàn đen, từ trong người liền có thể hình thành lưỡi dao mà phóng ra.

Sự kháng cự, nếu nhắm mắt, có thể xem như không có. Hoàn toàn không thể chống trả

Bọn họ đưa ánh mắt kinh hãi nhìn sang phía người, chỉ có thể thần thốt_”Không phải lúc đầu đi bộ cũng có thể té ngã sao!?!?”

Người di chuyển rất nhanh, tiếp cận đám người đó, nắm lấy, vặn nát cổ con mồi rồi ngay lập tức chuyển qua người khác. Nửa tiếng, hai khu đã toàn bộ bị hủy diệt, máu nhỏ, thân người không hoàn thiện nằm rải rác không thấy rõ. Còn một khu, nhưng người lại đứng yên đó, chậm chạp quay đầu nhìn lại vòng ma pháp của mình, đưa tay ra, dùng ngón trỏ ngoắc nó lại. Đứa nhỏ được tạo ra từ khí đen liền lao đảo trái phải đi tới. Lúc người vừa chạm chân

đến vòng thì đưa nhỏ liền trở về luôn khí đen, quán quanh thân người nhưng lại chạy xuống hai tay, di động một lúc lâu, trở lên, đôi bàn tay vốn đầm máu hiện tại không còn một vết tích.

Cứ đứng đó, so với người bình thường nhìn vào thì không hơn một cô gái trông rất vô tội lại có chút không hợp với tình cảnh. Nhưng đối với người bên trong, hiện tại như âm binh lên đòi mạng. Gió mang theo cái tanh tươi thoảng qua khiến người ta muốn nôn ói, người vẫn đứng đó không biết nên là thờ ơ hay ngây ngô.

Rồi rất nhanh, trước khi đồng tử của hắn kịp mở lớn để xem chuyện gì xảy ra thì hai phần thân của một con người đã đứt lìa, rơi mạnh xuống đất. Người bị giết không ai khác chính là đầu lĩnh của Lục Vân. Hắn từ lúc nào đã ẩn nấp, định là sẽ lựa thời cơ mà xông ra. Hắn chỉ vừa động ngón tay định giờ lên để cảnh báo người con gái kia, nhưng mọi thứ diễn ra chỉ trong tích tắc.

“Khu còn lại, ở đâu?”

Giọng nói âm ti được gió đêm thổi qua, không khỏi khiến cho đoàn người trong xe dù không nghe thấy nhưng đều đổ mồ hôi lạnh nhìn nhau. Người lúc này, động tác cũng không hề làm. Chính là thứ khí đen kia làm mọi chuyện.

Trở lại về nhà, liền trở thành đội hình kì lạ khiến cho những người trực đêm ở nhà chính, nếu đã vô tình thấy liền phải dừng lại, ngoài đầu xác định rõ tình huống

Gia chủ Luân Hoa vẫn như ngày thường đạm nhiên dẫn đầu, nhưng theo ngay phía sau không phải là bầu không khí sôi nổi hay hung hổ đầy sát khí như bao ngày mà hiện tại lại là một cô gái nghe đâu là vào xin ở nhờ. Còn năm người kia, hiện tại về mặt trắng toát, xếp thành hai hàng, cách cô gái kia một khoảng thật xa dù người phía trước đi thật sự là rất chậm, lâu lâu lại còn lao đảo trái phải.

Lại lâu hơn một chút nữa, thì sẽ quay đầu, mắt chết liếc nhìn, giọng không những âm ti lại còn được kéo dài, thật chậm.”Các người, cứ như vậy ở phía sau à”

Mỗi lần nói, tất cả đều đồng loạt nín thở. Thầm tự an ủi, sau trận huyết tẩy kia, cái xác biết đi trước mặt đã hết pin.

[Đúng, chỉ có thể là như thế!!!]

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: C5 : Ở cùng, điểm lạ, chờ đợi

“Thưa, là phòng này”_nữ hầu có chút khó xử khi không biết gọi cô gái trước mặt này là gì, vẫn lịch thiệp mở cửa, đưa tay hướng vào trong ý mời

“Gọi ta Thư”

“Vâng, Thư tiểu thư”_nữ hầu có cảm giác mình sẽ cán phải lưỡi mỗi khi phải gọi theo cách này

“Không thì phu nhân cũng được”

“...”_cô mím môi, khẽ khàng đưa mắt nhìn đi nơi khác

Người quay đầu, mắt chết hướng thẳng đỉnh đầu người trước mặt nhìn xuống_”Phòng này, ngay cạnh hắn không?”

“Là ai ạ?”

“Gia chủ”

“...”_nữ hầu mím môi_[Xa vạn dặm thưa phu nhân của tôi]

“Thì ra là rất xa”_nói đến đây, người khẽ chớp mắt mặt kệ biểu tình như gặp ma của nữ hầu_”Đã làm phiền. Về sau, chỉ cần gọi Họa. Cảm ơn”_người cứng nhắc cúi đầu chào lại, sau đó lại chậm chạp mà đứng thẳng, xoay người vào trong trước sự ngạc nhiên của nữ hầu

[Thế rốt cục gọi là gì bây giờ]

Người đứng yên, nhìn một vòng căn phòng, chậm chạp đi đến tấm nệm đơn, ngắt quãng đưa tay chạm lên mặt đệm_”Ta muốn san bằng nơi này”

Khí đen sau một lúc nằm yên thì hiện tại liền bắt đầu chuyển động_”Liền làm đi”

‘Đêm nay người có một tiếng, lúc ta bao quát nơi này, phải trở về’

“Vừa đủ, ta cũng khá no rồi”_ vừa nói xong, luồng khí đen liền tách ra, rồi từ từ tiêu tan vào trong không khí.

Mười một giờ. Bên trong tất cả dãy nhà đều là sự yên lặng và đến đáng sợ. Ngoài vườn, không ai hay, cũng không camera nào thu lại được, Họa Thư chậm rãi đi tản bộ bên dưới, bước chân không biết vô tình hay cố ý, tiến vào nhà chính.

Khóa hay không, vốn chẳng phải là vấn đề.

Mười hai giờ. Luân Hoa giật mình tỉnh giấc liền thấy bên giường một đôi mắt chết đang từ trên cao hạ xuống nhìn mình cùng gương mặt vô cảm, mái tóc đen dài được quấn lên cao, cùng đầm ngủ màu trắng

[Không đến nỗi dọa người lắm]_ Luân Hoa chống tay nâng người dậy nhưng liền đưa tay lên đỡ lấy trán, day day hai bên sống mũi, chậm chạp ngồi dậy, hít sâu một hơi, chau mày, neho mắt nhìn đến người trước mắt, cúi đầu lắc nhẹ trái phải để qua cơn choáng váng_ “Em ngủ không được sao?”

Hắn giật mình, không nghĩ bản thân sẽ nói ra lời này, liền nhanh chóng nhìn lên, đôi mắt màu tím trong suốt như xuyên thủng kia lại mang cho hắn cảm giác đau đớn tức nẫu

“Không, thói quen”

“Nếu muốn có thể cùng tôi ngủ”_ Luân Hoa lại giật mình, rất nhanh bình tĩnh lại tinh thần_ “Nếu em thật sự ngủ không được”

Họa Thư nhìn người nam nhân trước mặt, tay buông thông hiện tại lại được cứng nhắc nâng lên, đầu cũng hơi nghiêng một chút. Nhưng tưởng chừng có thể chạm đến khuôn mặt kia thì lại thu về. Người trước mặt, dùng ánh mắt khó hiểu mà nhìn cô

“Ngủ ngon, xin lỗi đã làm phiền”_ Họa Thư như máy móc thời hiện đại, chỉ có điều hoạt động trơn tru hơn chúng đôi phần. Quay đầu đi trước, sau đó đến thân rồi chân mới xoay theo sau. Hắn nhướn mày, nghĩ người phía trước này sẽ dừng lại mà nhìn hắn. Nhưng dù là một lần cũng không. Thậm chí là lúc đóng cửa.

Luân Hoa thật sự tỉnh ngủ. Không phải bởi vì sợ, mà là những câu hỏi dồn dập trong đầu hắn hiện tại_ [Rốt cục kiếp trước đã làm gì?]

Không tự giác mặc vào áo khoát dày, mở ra cửa phòng, bước ra ban công ngắm đầu nhìn trời, cúi đầu nhìn xuống liền thấy được Họa Thư cũng đứng ngay tầm nhìn, ngắm đầu nhìn trời.

Luân Hoa không biết bản thân có phải hay không trong đêm sinh ảo giác. Hắn thấy đôi vai nhỏ kia có chút bất lực mà buông thông. Sau đó nghiêng đầu rồi lại thành cúi đầu, nâng lên tay phải, rất nhanh hắn liền chau mày bởi một đường màu đỏ dưới ánh sáng của trăng tròn mà trở sậm hơn trông có chút quý dị. Máu có chút đặc sệt. Hắn định hô lên ngăn cản nhưng khi giọt đầu tiên vừa tiếp đất, một vòng ma pháp nhỏ hiện lên rồi liền biến mất. Sau đó cứ như bước chân của con người, từng bước ngày một nhanh, rồi sau đó như chạy mà biến mất khỏi tầm mắt hắn.

Hắn không hề biết, hắn giật mình tỉnh dậy, đầu đau như vậy, là bởi vì bị cướp đi một mớ tóc, trong im lặng.

Sáng sớm, năm người bọn họ tròn xoe mắt nhìn người thuần thực sử dụng dao nĩa như một quý tộc nhà giàu chính hiệu. Nghĩ muốn hỏi, nhưng lại không giám. Họ vẫn còn bị đã kích tâm hồn.

Cô gái nhỏ, lúc này vui vẻ kéo theo một người thanh niên khác đi vào_ “Anh hai mau nhìn, là thi bản phiên bản hoàn thiện và năng lực kinh người đó!!”

Người vẫn chậm rãi, đưa thức ăn vào miệng

“Không phải thi bản”

“Gi, vậy gọi là gì?”

Không quan tâm em gái nhỏ bên cạnh, bước đến bên bàn, nắm áo một trong năm người kéo ra, lật ghế ngã ngửa, hai tay chống lên bàn, rướn người nhìn tới Họa Thư. Hắn đứng đó, tựa lưng bên tủ lạnh, nhướn mày xem chuyện sắp xảy ra

Họa Thư chậm chạp mang khăn nhỏ lên lau miệng, nhìn lên cậu thanh niên, đôi mắt người chết cùng vẻ mặt không cảm xúc_ “Có tào mau phun”

Cậu thanh niên chau mày_ [cách nói chuyện này, có chút gì đó]_ rất nhanh bỏ qua ý nghĩ đó, nhìn đến người trước mặt bộ dáng tao nhã, quý phái đúng kiểu cách lại không hoa mỹ, thực sự là hoàn hảo của vương giả_ “Khu mộ, không chỉ có mình ngươi”

“Chú ý xưng hô”_ người nhìn hắn thêm nửa giây cũng lười, trực tiếp quay đầu nhìn qua Luân Hoa

“Người là người nhà họ Họa?”

Họa Thư nghiêng đầu, đôi mắt vô hồn thả lỏng nhìn như có thể ngủ bất cứ lúc nào, chỉ là con người bên trong lại linh hoạt chạy trái chạy phải_ “Người nhà họ Họa là của ta”

“...”_ cậu trừng mắt, không giấu nổi tia ngạc nhiên. Nếu là người nhà họ Họa, tuổi chỉ khoảng ba trăm. Nhưng người này thì ngược lại, lại nói họ Họa là của mình_ [Đây là tổ tông Họa gia nha!!! Đáng giá ngàn vàng nha]

“Ta sẽ giết ngươi”_nhìn ra tia tính toán trong mắt cậu thanh niên, người bình thần đứng dậy, ngay lập tức năm người kia cũng đứng dậy theo. Nhưng lại chẳng lại.

Nó đến

Lại có thứ vô hình áp bức, oán hận, đe dọa bọn họ. Người chậm chạp chớp mắt_”Đừng nghĩ chống đối ta. Ta biết rõ từng loại năng lực mà các ngươi có. Ta đến đây chỉ để tìm người của ta theo đúng lời hứa”_người nheo mắt, nhìn đến cậu thanh niên. Đây là lần đầu tiên, họ cảm thấy cái xác biết đi này biết tức giận

Có một thứ vô hình quấn chặt người cậu, ghì cậu xuống nền nhà, Họa Thư chậm chạp đi đến, hạ mắt nhìn_”Ta không thích người khác đào bới bất cứ thứ gì liên quan đến cái gọi là kiếp trước của ta. Nhất là tên chuyên gia đi tìm kiếm, phân tích thông tin như ngươi! Ta cực chẳng đã”_người nhún chân lên ngực cậu thanh niên nghiêng xuống_”Em gái ngươi, cẩn thận một chút, có khi nó là người đi trước”

Vừa dứt lời, luồng khí đen hình mũi lao trước mặt năm người dần dần lộ rõ, nhưng rồi lại biến mất mà không quay trở về với chủ nhân của nó. Cậu thanh niên cũng được thả ra, nhưng một chút sợ hãi cũng không có, ánh mắt ngược lại lại trực tiếp gắt gao dán lên người Họa Thư.

Họa Thư quay đầu, nghĩ muốn đi đến bên cạnh của Luân Hoa, nhưng chỉ vừa được vài bước

“Vây, năng lực người có là gì?”

Người nghiêng đầu, mắt nhìn Luân Hoa về mặt không giấu nổi vẻ tò mò cùng hưởng thụ mà nhìn mình_”Giết ngươi”

“Hầu hết đều như vậy, có thể chi tiết hơn không?”

“Giết”

“...”_cậu mím môi nhìn cái xác triệu đô biết đi trước mặt_”Người có chắc, chỉ có mình ngươi?”

“Liên quan sao?”

“Tôi nói trước, nếu người đã tỉnh thì cẩn thận một chút. Hiện tại điều khó tin cũng ở đây vậy điều gì cũng có thể xảy ra nha. Không chừng hôm nay đã có tin tức rồi”_cậu thanh niên cong mắt mỉm cười, nghĩ mình thanh công đe dọa lão tổ tông này

Mà người ngoài như bọn họ, cứ như người nước này đang nghe cuộc hội thoại của nước khác, đều bộ mặt mê man như nhau

“Ta chết, mạng các người theo”

Lần này, không cần quan tâm là ai, đều trợn mắt bởi lời này. Có cảm giác đang ôm một quả mìn vào người, đồng lòng đưa ánh mắt đáng thương nhìn đến gia chủ_[Người có chắc sẽ thu lưu người này không vậy!?!]

Luân Hoa nhướn mày, nhìn đến Họa Thư đang hướng về phía mình mà đi tới. Mấy ngày qua, liền hình thành loại tư thái một trước một sau, dù là bất cứ đâu, cô gái này cũng theo sau hần. Cho nên hầu như mấy ngày này đều không thể ra ngoài.

Mỗi lần có việc cần phải ra ngoài đều bắt giác nhớ lại còn có người luôn bám sát theo mình, với hình hài này, không nghĩ mang ra ngoài lòng vòng được

“Nếu có việc ra ngoài, cứ đi, không cần nghĩ nhiều”_Họa Thư đôi mắt vô hồn màu tím nhìn lên Luân Hoa_”Tôi ở nhà là được”

[NHÀ!!! NHÀ AI!!!]

Một lúc sau, tất cả đều rời đi, Họa Thư đứng ở cánh cửa đang từ từ đóng lại trước mặt mình, vẫn đứng yên dù cho người hầu trong nhà qua lại có đôi chút thắc mắc xem không biết người mới không rõ danh tính này đang muốn làm gì.

Đứng một lúc lâu, lúc thất Họa Thư cử động, mọi người không tự chủ mà giật mình dù không biết lý do, ánh mắt đăm đăm nhìn vào từng cử chỉ, động tác chậm chạp của cô.

Họa Thư, cứ như vậy ngồi xếp bằng đối diện với cạnh cửa, chờ đợi.

Mọi người ở nhà chính, bất cứ lúc nào cũng đều tìm cách để đi qua sảnh chính, nhìn xem người kia có còn chờ đợi hay không.

Buổi trưa, nghĩ nên gọi Họa Thư đến dùng cơm, nhưng không ai đủ can đảm. Đến chiều, một người đánh liêu bước lên_”Họa tiểu thư, đến giờ cơm rồi ạ”

“Không đói, cảm ơn”

[Quý a, một ngày rồi, trồng cây si như vậy là mất mạng trước khi kịp ra hoa đó!_] mọi người đều âm thầm kinh hãi trước cây si trong nhà kia.

Đến tối vắng lặng, lại có người nhin không được, đến ở phía bên phải, cúi đầu, nhẹ nhàng nhắc nhở cây si_”Thiếu gia về rồi”

Họa Thư chớp mắt, nhìn qua người hầu kia, rồi lại nhìn đến cánh cửa trước mặt vẫn đang đóng kín kia_”Đã biết, cảm ơn”_sau đó thật chậm chạp như cỗ máy hết dầu mà đứng dậy. Xoay người rồi đi.

Trái ngược với những gì người thường nghĩ, bằng một cách nào đó, họ sẽ thấy được Họa Thư đến đón mừng thiếu gia của họ về nhà. Nhưng cửa mở, người cũng đã vào, vậy mà người chấp nhận ngồi xếp bằng cả ngày đối mặt với cửa nhà vậy mà lúc này ngay cả bóng dáng cũng không thấy. Rốt cục là đợi chờ thứ gì??

Cứ như vậy, người đã ở đây được một tuần

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: C6: Cây si, Chấp thuận, Bắt đầu

Cứ như vậy, mỗi ngày đều sẽ thấy được có một người, mà cũng không rõ là người hay không ngồi xếp bằng cả ngày đối mặt với cánh cửa gỗ lớn màu trắng ấy. Bọn họ cũng không nghĩ mình cần phải thông báo này cho thiếu gia của mình.

Chỉ là gia chủ bọn họ, lúc về, nhưng ngày đầu cô gái kia đến, sẽ khác bình thường ở điểm dừng lại mà đưa mắt đánh giá quanh một vòng, rồi sẽ hỏi xem những gì đã xảy ra hôm nay_[Thiếu gia rốt cục là đang nghĩ ngợi chuyện gì? Hay gần đây Luân gia thật sự gặp phải vấn đề]

Nhưng qua được ngày thứ tư, liền đổi thành trực tiếp đặc câu hỏi_”Họa Thư ở đâu?”

Chung quy, bọn họ cũng không rõ lịch trình của người kia. Bọn họ đối với sự khó hiểu với hành động ngồi chờ, sau đó bỏ chạy của Họa Thư nữa muốn mở lời, nữa lại thôi, cuối cùng lại đồng nhất mà giữ yên lặng.

Một tuần, đều chăm chỉ ngồi chờ. Họ có chút tò mò không biết mấy ngày tiếp theo người kia sẽ làm gì, hoàn toàn không cảm thấy chút chán chường khi thấy Luân gia hiện tại lại có một cây si sinh trưởng mỗi ngày.

Cho đến một ngày.

Họa Thư không ngồi nữa mà chuyển sang nằm dài ra nền gạch, nhưng người vẫn một mực nằm nghiêng quay ra phía cửa.

Mọi người vẫn chưa kịp sững sờ thông báo thì cánh cửa đã được mở ra, cứ như vậy đánh vào đầu của Họa Thư, nhưng mà người kia cũng không nhúc nhích. Người hầu trong nhà nhanh chóng chạy ra cản lại cửa, hoảng hốt nhìn qua Họa Thư thì thấy người này chậm chạp ngồi dậy, không khỏi cùng nhau thờ phào nhẹ nhõm.

Luân Hoa có chút khó hiểu, đi đầu, nép người sang một bên đi vào thì thấy cô đang lồm cồm ngồi dậy, chậm chạp đưa tay ôm lấy trán thì hần liền nhanh chóng đi đến, khụy người nghĩ muốn đỡ Họa Thư dậy_”Sao lại ở đây? Có đau không?”

”Ngủ quên, không đau”_người né tránh, không muốn Luân Hoa giúp, một tay vẫn ôm chặt trán, tay kia chống xuống sàn nhà để thuận tiện đứng dậy

”Sao lại ngủ ở đây?”_Luân Hoa chỉ chau nhẹ mày đối với sự từ chối kia, chậm rãi đứng dậy

”Mệt liền ngủ”

”...”_hần muốn hỏi, hỏi thật nhiều, cảm giác thôi thúc muốn hỏi nhưng lại không có từ ngữ nào có thể để cho hần dùng lúc này_[Người này....]

Cũng không chờ thêm, Họa Thư chậm chạp lảo đảo xoay người rồi đi, nhưng được vài bước lại lảo ra té, rồi lại đứng dậy đi mất, mọi người đều chỉ có thể yên lặng mà nhìn theo bóng dáng xiêu vẹo kia cho đến kia biến mất, đồng loạt nhìn về phía gia chủ Luân gia

Anh mở lớn mắt nhìn quanh mọi người_”Ta làm gì?”

”Thư tiểu thư mỗi ngày đều ngồi tại đây chờ người về, không hiểu sao hôm nay lại nằm dài ra như vậy”

”Mỗi ngày?!”

”Vâng, nhưng mà vừa biết thiếu gia về liền rời đi, hôm nay người bất ngờ về, có lẽ là chạy không kịp”_nói đến đây lại ra vẻ lén lút nhìn nhau mà mỉm cười

”Ngại ngần sao?”_một người khác chịu không nổi chen xen vào

”Không thể nào đâu!”_năm người phía sau Luân Hoa không nhịn được đồng thanh phản đối

Họ vốn được tính là không ở cùng với Họa Thư quá lâu, nhưng trong tư tưởng của mỗi người, đều đã âm thầm định hình nhân cách cùng hành vi đối với

cô. Lối đồng bộ này liền khiến cho Luân Hoa kiểm không được, quay đầu nhìn nhanh rồi lại trở về, ánh mắt kiểm không được hướng lên lầu_[Không phải phòng của cô ấy ở đây nhà khác sao? Sao lại lên lầu?]

Mọi người nhanh chóng tản ra, âm thầm tính toán đường đi tiện nhất để có thể lượn vòng trở lại. Họ thật sự muốn xem người mới này, cô ấy thật lạ lùng

Luân Hoa trở ra, phòng khách không ai khác ngoài năm người kia đang tùy tiện làm việc riêng của mình. Đảo mắt nhìn quanh, liền có chút khó chịu mờ hồ mà bước xuống.

Năm người thấy Luân Hoa xuống, đứng dậy, gạt đầu rồi lại ngồi xuống, tiếp tục trò chơi của mình

“Chưa đến sao?”

“Nữ hầu có trở lại, có nói cửa phòng khóa rồi”

“....”

“Thiếu gia, người tình làm sao?”_một người trong bọn họ quyết định dừng trò chơi của mình, về mặt vờ nghiêm túc nhìn hẩn

“Ta không rõ”_Luân Hoa trầm mặc, tựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực

“Trong cô gái kia cũng không đến nỗi quá đáng ghê”_A Nhất mân mê cằm, sau đó tự gạt gù với ý kiến của mình

“Người đó theo lời của A Hạo chính là tổ tông của Họa gia đó! Nếu đúng như vậy, không những nguy hại cực cao mà lợi ích cũng rất lớn đó”_A Ngũ cũng nhanh chân nói tiếp

“Họa gia a, cùng lắm sống ba kiếp, này là tổ tông, là bao nhiêu kiếp a”_A Tứ cũng không ngại tiếp một chân vào

Luân Hoa nhướn mày, nhìn sang năm người_“Họa gia, không có động tĩnh gì sao?”

A Nhị bộ dạng điềm tĩnh hạ cờ, cũng không ngẩng đầu nhìn Luân Hoa_“Vẫn như bình thường a”

A Tam lại đang hăng hái chơi game, vừa thấy Luân Hoa buông thông tay, xoay lưng thì liền hỏi_“Thiếu gia, người đi đâu?”

“Ta tìm Hạo”

Có một ngày.

Mọi người nhin không được, trên bàn ăn lén lút đưa mắt nhìn về phía Họa Thư, hiện tại vẫn chưa động đũa.

Họ không hiểu vì sao, người này không chạm thức ăn, bản thân cũng không dám chạm đến. Luân Hoa nhướn mày nhìn tình cảnh buồn cười trước mặt này, quay qua nhìn Họa Thư_”Sao lại không ăn?”

Người mất vẫn chăm chăm nhìn vào chén cơm nho nhỏ trước mặt, không lạnh không nhạt hỏi lại_“Tại sao họ không ăn?”

“....”

Luân Hoa gặng lại tiếng cười_”Em ăn, họ sẽ ăn, luôn ưu tiên cho nữ giới”

Họa Thư nghe được, khẽ nhắm mắt, đầu hơi ngẩng cao, có cảm tưởng như đang hạ mắt phán xét_”Sợ tôi?”

“Không, là thứ đứng bên cạnh cô ấy”_một người trong năm người bọn họ lên tiếng, bốn người còn lại thì ánh mắt thể hiện khiếp đảm khâm sâu_[Chúng tôi chưa có làm gì nên tội mà!]

Luồn khí đen không hiểu vì lý gì, hiện tại tại hình dáng con người, hai tay đều cầm hai con dao đen mũi nhọn hoặc như chực xông vào đánh chén bọn họ. Năng lực người này, dù là hết sức hay chưa, đối với bản năng cùng tiềm thức của người bình thường, đã là quá đủ

“Đừng quan tâm nó”_Họa Thư vừa nói xong, thứ khí đen liền dùng hai con dao cọ vào nhau, và thật thần kì! Âm thanh cọt két ấy lại vang lên

“Sao nó lại có thể ra ngoài?”_A Nhất kiểm không được tò mò lên tiếng

“Mỗi tháng sẽ có bốn lần như vậy, có thể tùy ý tách ra, làm bất cứ việc gì mà không cần ra lệnh”

Một trận hít khí lạnh vang lên thật rõ ràng sau khi âm thanh của câu nói có tính sát thương chí mạng của Họa Thư vang lên

Luân Hoa kiểm không được, nhướn mày, mỉm cười cắt ngang bầu không khí run rẩy yếu ớt_“Từ hôm nay, tôi sẽ đưa em đi cùng”

Họa Thư liền quay đầu nhìn qua Luân Hoa, chớp mắt, thật chậm rãi nói_”Thật sự không sợ sao?”

Luân Hoa mỉm cười lắc đầu_”Sẽ ổn thôi”

Cô ánh mắt vô hồn nhìn hân, đưa mắt nhìn một vòng bảy người trước mặt này, hạ mắt nhìn đĩa thức ăn nguội lạnh trước mắt, thì thầm_”Xem ra, cách tiếp cận này là hiệu quả nhất”

Lời này nói ra, dù nhỏ, nhưng nghe vào vẫn là có khả năng. Vài loại ý nghĩ đủ chiều liên ập tới. Nhưng trước mắt. Họ đã được ăn.

Sau đó quả thực đưa Họa Thư đi cùng. Lúc cô xuất hiện một lần nữa dưới lầu, mọi người đã hít phải ngum khí lạnh. Chỉ đơn giản là sơ mi nữ cách điệu cùng quần tây ôm gọn dáng người, mái tóc vấn cao, gương mặt dù khi nhìn lướt qua trông có vẻ non nớt nhưng mà... về mặt kia còn có mấy chi tiết đi kèm, thật sự nếu đã nghiêm túc nhìn thì chính không khác gì âm hồn khi xưa trời dậy, làm cho năm người bọn họ có cảm giác tà khí cực kì mãnh liệt bữa vậy

Luân Hoa ánh mắt thản nhiên nhìn cô đi xuống, kì thực chỉ có chút ngạc nhiên. Người này bình thường đều là tóc để xả, đêm kia cũng là bất đắc dĩ mà không nhìn rõ. Hiện tại, liền có thể chắc chắn.

Chờ cho Họa Thư đi xuống, Luân Hoa liền tiếng đến, đeo kính vào cho cô. Họa Thư liền đánh một cái rùng mình thật mạnh trong khi anh thì lại hài lòng nhìn thành phẩm của mình

Thông qua nó, đôi mắt cô trở lại bình thường, màu tím cũng đã chuyển sang màu nâu_”Nếu không phiền, em có thể gia nhập vào Luân gia chúng tôi. Cô ngừng đầu nhìn anh, không màng tới dáng người màu đen đang xoay phải xoay trái xem xét vật mới đặt trên gương mặt chủ nhân của nó

Người vẫn chăm chú nhìn Luân Hoa, chớp mắt_”Không phiền”

Người đến nơi, nó là một tòa cao ốc lớn và rất nhiều kính, vẫn như bao lần, Họa Thư luôn là người cuối cùng đi theo đoàn người. Năm người kia vừa vào đến công ty thì liền chia nhau các hướng mà tách ra, chỉ để lại Họa Thư cách xa vạm dậm so với Luân Hoa

Cứ như vậy bảo trì khoảng cách, từ xa nhìn Luân Hoa vì vậy bởi thư kí của công ty, liên tục đọc về những thứ gì đó, người đảo mắt nhìn quanh rồi lại nhìn đến vật cản đường phía trước. Luân Hoa đã bước vào một căn phòng nhỏ và Họa Thư cũng muốn theo cùng khi thấy cánh cửa kia đã không chờ đợi cô mà chậm rãi, tron tru chuẩn bị đóng lại

[Giết!_] người nheo mắt, nghĩ muốn hạ thủ

“Chờ tôi một chút”_Luân Hoa thấy Họa Thư bị cản, trong giây phút đó nghĩ muốn xem phản ứng của cô, nhưng hình ảnh giết người không gớm tay liền như sấm chớp mà đánh xuống, rung lên hồi chuông cảnh báo khiến cho hân phải lập tức nói với thư kí cạnh mình, sau đó nhanh tay ấn nút mở cửa thang mau, bước về hướng của cô

“Là người của chúng ta”

Bảo vệ giật mình, vội quay đầu, nhìn thấy người ở phía sau thì liền cúi đầu_”Chào tổng giám, xin lỗi vì việc này, mong ngày thứ lỗi”

“Không sao, cô ấy là người mới, cần được hướng dẫn nhiều”_Luân Hoa mỉm cười đầy lịch thiệp, đưa tay ngoắc Họa Thư ý muốn cô đi về phía mình_”Lần sao, người này nếu thấy lòng vòng ở công ty hay bất cứ đâu bên ngoài khi anh đang trong giờ làm việc, cứ đưa lên phòng tôi là được”

Họa Thư nghiêng đầu nhìn dấu hiệu kia của Luân Hoa, cũng vẫn đứng yên một chỗ. Vị bảo vệ xoay về hướng cô nói gì đó, sau đó khẽ cúi người, tay hướng vào trong tỏ ý mời vào, nhưng cô vẫn không bước đi, cứ như vậy đứng yên nhìn mỉm cảm mỉm cười của Luân Hoa đang hướng về phía cô_”Họa Thư, em nên bắt kịp tôi. Mau lên”

Chậm chạp bước lên một bước, Luân Hoa vẫn mỉm cười, kiên nhẫn chờ đợi, lại bước thêm một bước nhỏ thì liền thấy người phía trước khẽ chau mày nhưng rất nhanh liền trở lại bình thường, vẫn yên lặng đứng đợi.

Cô bước đến gần anh, khoảng cách chỉ là một cái vron tay liền có thể chạm nhưng rồi Luân Hoa lại gật đầu, mỉm cười hài lòng, sau đó xoay người trở vào thang máy. Họa Thư mắt chết nhìn vào, vẫn tiếp tục bước đi.

Thang máy khá lớn nhưng chỉ có năm người, hai nam ba nữ, trong đó có đến ba người là thư kí hiện tại đang không ngừng run rẩy, nho nhỏ than_”Thật lạnh”

Luân Hoa cũng cảm thấy hơi lạnh mợ hồ, nhưng cũng cảm thấy khó hiểu khi người xung quanh lại run lên dữ dội đến như vậy, không kiềm được lại nhìn qua Họa Thư lúc này đang chăm chăm nhìn vào vách kim loại tựa như gương soi của thang máy_[Lý do này sao?]

Trên hành lang đi đến văn phòng, vẫn như lúc trước, người luôn đứng ở khoảng cách xa nhất có thể so với nhóm người. Luân Hoa thờ dãi, bất chợt dừng bước, cũng không quay đầu_”Em có thể đợi ở ngoài, nửa tiếng nữa, A Nhất sẽ đến đón”

Họa Thư nhìn Luân Hoa cho đến lúc cánh cửa văn phòng đóng lại, một lời cũng không nói, vẫn như cũ đối mặt với cánh cửa kia.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: C7: Bóng Đen, Bỏ Đi, Phân Công

Có một người bộ dáng vội vàng chạy đến, vừa thấy Họa Thư yên lặng như trụ cột ở trước cửa phòng giám đốc bọn họ mà thâm thò dài an tâm, chỉnh lại bộ dáng xộc xệch của mình, bước đến_”Họa Thư, thiếu gia vừa nói, cô hiện tại sẽ được luân phiên theo chúng tôi làm việc”

Đồng hồ bắt đầu hoạt động trong khi cô chậm chạp quay đầu, chớp mắt_”Được”

Có một ngày

Bởi vì đã chứng kiến sự khủng bố của người kia, bọn họ liền cùng nhau bí mật thống nhất một kế hoạch. Hôm nay trùng hợp lại có việc để cho đám người bọn họ thử nghiệm Họa Thư nên rất nhanh đều được sự đồng ý của bốn người còn lại.

A Nhất ở trên xe, lâu lâu lại thông qua kính chiếu hậu nhìn đến Họa Thư cùng con người đen ngòm ngồi cạnh cô. Anh có cảm giác, nó là đang ngoác miệng tận mang tai cùng hàm răng lởm chởm sẽ bay đến cầu xé anh thành giẻ rách trước ánh mắt thờ ơ của chủ nhân nó.

Thâm tự âm thầm cầu phúc cho mình

Đưa Họa Thư đến bến cảng đã có người của Luân gia chờ sẵn, rất khí thế bỏ lại cho cô một câu_”Theo sát tôi”

Cô chậm chạp bước ra ngoài, đưa mắt nhìn quanh nơi rộng lớn này hoàn toàn không để ý đến sự chỉ huy của người được Luân Hoa gọi là A Nhất trước mặt, cô bước đến gần một container, đưa tay chạm vào vật thể lạnh lẽo kia, sau đó ngẩng đầu nhìn lên, rồi lại nhìn ngang, bao quát sự cao lớn của chúng khi được chất chồng lên nhau

A Nhất tìm kiếm cô, đang định gọi tên thì lại gặp phải ánh mắt hoảng sợ của mọi người đang nhìn mình, hẩn chau mày_”Có chuyện gì?”

“Phía....phía sau”

A Nhất liền quay đầu, đồng thời theo bản năng liền phóng tới, né một dao hạ xuống_[Sao hôm nay động tác của nó lại chậm như vậy?”

Con người màu đen kia quả thực đã ngoác miệng mà cười, tạo ra lỗ hồng to lớn, xuyên thấu trên gương mặt nó, trở ra sau lướt sang phải ý muốn chém ngang người của A Nhất. Nhưng mà, vấn đề ở đây, nó muốn giết người nhưng hành động cùng tốc độ lại không khác gì đang tập dưỡng sinh. Hẩn thở dài, hướng người phía sau_”Sắp tới giờ, mau vào vị trí”

Mọi người tản ra, còn hai người bọn họ, một thực thể tập dưỡng sinh với con dao phay trên tay và nụ cười ngoác tận mang tay, một người cứ lùi sau, bước tới, bước sang phải rồi lại sang trái trong khi đang xem tài liệu trên tay

Thời khắc đến, Họa Thư vẫn cách xa vạn dặm so với chính cuộc bên kia đang gay gắt trả giá. Trước đó A Nhất đã tỏ ra khó chịu khi cô không chịu đến gần, nhưng hiện tại cũng không đành lòng đặt tâm tư vào cô.

Quả thật khi đoàn người bị tập kích bất ngờ khi phía bên kia cảm thấy cuộc trao đổi mang đến bất lợi cho họ, A Nhất liền ở thế tấn công sau khi nhìn qua thấy Họa Thư dường như không được để ý tới thì cả người đều như dồn hết lực, dưới chân, một vòng ma pháp màu đỏ từ nhỏ bắt đầu lớn dần ra, trong lúc người xung quanh cũng bắt đầu tiến lên tấn công, hẩn lại cúi người, hai tay áp vào mặt đất. Mất một lúc lâu mới bật người phóng tới, lao vào chiến đấu.

Họa Thư vẫn lặng lẽ đứng đó cùng xác chết xung quanh và một bóng đen hiện tại đã lên tiếng_”Khằng khặc, khằng khặc”

[Kì quái, tại sao bây giờ không kích hoạt]_A Nhất trong lòng không khỏi kinh hoàng, trước đó, hẩn đã lấp bẫy ma thuật nhưng đến lúc trước khi trận chiến bắt đầu, lượng ma pháp xung quanh của hẩn bỗng tuột dốc không phanh rồi biến mất, điều đó khiến cho hẩn phải lần nữa gồng mình, đặt bẫy ở khoảng cách xa và trong thời gian ngắn.

Nhưng hiện tại, một cái cũng không hoạt động. Hẩn có thể ám sát, có thể cận chiến, nhưng sức bền là có hạn, trong lòng liền dấy lên lo lắng cùng nghi ngờ mà nhìn về phía của Họa Thư, ngay lập tức liền thấy cảnh tượng khiếp đảm, không cẩn thận bị ăn một vết thương vào chân phải. Người của hẩn lập tức chạy lên yểm trợ còn A Nhất thì vẫn sững sờ nhìn cảnh tượng trước mặt vốn ra luôn ở đằng sau hẩn

Cái bóng màu đen kia đang trực tiếp ăn vào xác người, còn có, bẫy ma pháp của hẩn hiện tại lại đang xoay quanh nó trông như một lớp màng bảo vệ. Còn Họa Thư, chỉ yên lặng đứng bên cạnh, mắt nhắm nhắm nhìn đến hướng này, A Nhất cảm thấy có một tảng băng lớn đang di động lên xuống phía sau lưng hẩn

“Bách Lão đại, anh muốn chết hả? Mau tỉnh!”

A Nhất bị lay gọi, nhưng cũng không thể cử động. Cái thứ kia nó ngẩng đầu nhìn Họa Thư, rồi lại nhìn đến hướng bọn họ mà đánh rơi phần thịt xuống đất, vẫn giữ nguyên tư thế, chỉ là đứng dậy, sau đó bỗng nhiên_”phùng”_một tiếng nó liền biến mất, xuất hiện ngay phía sau anh, phát ra âm thanh kì dị_”Khằng khặc”

Lúc anh quay đầu nhìn thì lại không thấy nó, nhưng cảm giác dưới đất lại khiến anh rùng mình ớn lạnh, cúi đầu thì lại thấy vòng ma pháp một đỏ một đen xoay vòng. Còn anh thì như bị hút cạn sinh lực, mắt dần mờ đi khi hình ảnh cuối cùng chính là cái con người màu đen kia, dùng kĩ năng của anh để giết người.

Lần này, anh bối vì ác mộng mà tỉnh lại, ngơ ngác nhìn quanh thì không kiếm nổi ô-mê-đau, khó chịu hỏi_”Các người đang làm gì?”

A Nhất được đưa về nơi thuộc quản lý của mình, nằm trong phòng bệnh chung nhưng là mọi người thì lại dồn vào đứng hoặc ngồi thu người chỉ duy nhất một góc phòng, còn ngay bên giường anh, lại là Họa Thư đang khoanh tay ngồi đó thờ ơ, không chút ngại ngùng dùng mắt chết nhìn anh. Kí ức hiện về, anh có chút run rẩy cổ dần xuống mà hỏi_”Cô, ổn chứ?”

Người nhìn A Nhất, nghiêng đầu không trả lời, mắt cũng nhìn đi nơi khác

Hắn chớp mắt, chỉ đến thứ màu đen đang làm động tác dọa ma trước người của hắn khiến cho bọn họ muốn hét lên cũng không thể, chỉ có thể bày ra bộ mặt kinh hãi_”Nó rốt cuộc là gì?”

“Là do các người chọn sai ngày. Ta đã nói trước, nó có thể tự ý hoạt động bốn ngày một tháng. Người lại ở trước mặt nó mở tiệc. Tự.làm.tự.chịu”_người đứng dậy, xoay lưng muốn rời đi

A Nhất chớp mắt, liền nắm lấy tay áo cô_”A, vậy còn lý do tôi tại sao lại có cảm giác như mất hết sức, còn có vòng ma pháp hai màu”

“Bởi vì các người cung cấp cho nó thức ăn cùng sức mạnh, nó cần phải phóng thích. Đơn giản là vậy”

“Cô, không kiếm nó lại được sao?”

Họa Thư quay người, hạ mắt nhìn nhân loại gương mặt không còn chút máu trước mặt, nhún nhẹ vai_”Không”

“...”_A Nhất ngay lúc đó liền về mặt kính hải nhìn theo một người một bóng đen luôn miệng cười_”Khăng khặc”_theo ở phía sau, rồi lại cùng nhau biến mất phía sau cánh cửa

Anh cũng có thể thở dài. Vẫn chưa thể minh bạch rõ ràng được việc gì.

‘Chuyển được không’

Bạch lão đại bất ngờ như ra đa rà tần số, nghe được tiếng thì thâm đầu đó, nhưng âm thanh lại quá mức quái dị

“Khăng khặc”

‘Hừ, yếu như vậy? Làm sao có thể bảo vệ hắn’_Họa Thư chau mày, bước chân ra phía ngoài vườn, mắt không nhìn được nhìn về phía cổng lớn kia, không nghĩ nhiều, cứ như bản năng mà hướng cửa đi ra ngoài

‘Khặc, đi à? Muốn bỏ đi hay là đi tìm hắn’

‘Xem bên ngoài’

Hôm đó

A Nhất sau một hồi suy nghĩ bởi vì mệt mỏi lại lâm vào cơn mê, đến lúc tỉnh dậy thì suy nghĩ khiến hắn thức giấc chỉ đơn giản bao gồm_[Ngủ thế này, ai trông coi Họa Thư? Hình như mình còn chưa phân việc cho bất cứ ai. ...]_nghĩ đến liền trợn trừng mắt, bật người, tung chạy ra ngoài

“HỌA THƯ ĐÂU!”

Mọi người ở phòng khách lúc đó đều về mặt khó hiểu nhìn đến lão đại của bọn họ, một người giơ tay lên xin được nói_”Là cô gái kia sao ạ?”

A Nhất liền vội vàng nhìn theo thì lại thấy một cô gái ăn mặc mát mẻ, ánh mắt gợi tình, cắn ngón tay, chớp chớp mắt e thẹn nhìn anh. Bỗng dưng cảm thấy buồn nôn_”Không, là người có bóng đen đi cùng”

“A, không thấy ạ”

“Hình như ra ngoài rồi”_một người khác lên tiếng

‘quác....quác....quác....’

Bỗng nhiên có cảnh máu me tràn ngập khắp nơi hiện lên rõ ràng trong tâm trí của A Nhất, hắn liền hét_”ĐỪNG LÊN!! TÌM CÔ ẤY VỀ ĐÂY NHANH LÊN CHO TA!!!! TẤT CẢ!!!!”

Mọi người giật mình, liền bỏ giờ ván bạc mình đang chơi, vội dập đầu thuốc, nhét tiền của mình trở lại vào người mỗi người liền chạy ra một hướng về mặt hoang hốt không kém gì lão đại bọn họ, cùng với suy nghĩ_[Lão đại bắt được chị hai sao?]

Trong lúc mọi người vất vả tìm kiếm thì Họa Thư, xác chết biết đi vừa gặp ngõ hay khúc cua liên tục, đơn bạc đi bộ bên vệ đường gần đó lại không ai thấy, sau đó cô đi ngược trở lại, trở vào bên trong khu nhà, thờ ơ đảo mắt quanh căn phòng hiện tại cả một bóng người cũng không có, trực tiếp khoanh chân dưới đất ngồi chờ.

Lúc về đến nhà chính, một người bộ dạng vẫn như cũ cùng luồng khí màu đen quán quanh cổ, tay phải nhưng còn A Nhất thì không những quần áo không chỉnh tề, vẻ mặt lộ ra ủy khuất mất mát rất lớn, hướng đến nhóm bốn người kia, thều thào ”A Nhị, ngày mai tới lượt cậu”_sau đó tự mình lao đảo đi lên phòng riêng....

Luân Hoa thu vào một loạt hành động kia, không khỏi vui vẻ nhưn mày nhìn theo, rồi lại nhìn đến Họa Thư vẫn như cũ đánh giá xung quanh. Lúc bốn mắt chạm nhau thì cô lại nghiêng đầu, sau đó khẽ cúi người_”Xin phép”_sau đó xoay người, ra khỏi nhà chính, rẽ qua hướng khác đi về phía khu nhà dành riêng cho mình cô

“Wah, không ngờ cũng có ngày A Nhất lại trông thất thiếu đến như vậy, thật sự rất tò mò xem chuyện gì đã xảy ra nha”_A Tam vừa nói vừa cười, quay qua ngoắc tay với một người áo đen, gọi người đó đến_”Người của A Nhất, mang đến đây một người”

“Vâng”

Luân Hoa vẫn yên lặng ở một bên, khoanh tay, lưng tựa vào tường, thỉnh thoảng mày sẽ nhưn lên khi nghe đến mấy chi tiết kia. Hắn cảm thấy, người trước mắt này, kể có vài điểm thiếu. Nhưng quan trọng nhất chính là việc Họa Thư tự ý ra ngoài, đến lúc có vài người trong bọn họ nghĩ cô có thể trở lại nên liền nhanh chóng chạy về thì đã thấy cô ngồi đó, lưng tựa vào tường, nhắm mắt ngủ đến thiên chân vô tà.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: C8 : A Nhị, Giải quyết, Bí ẩn

[Hôm nay đến lượt của A Nhị rồi..._] nhà ăn vào mấy buổi sáng gần đây năm người bọn họ luôn âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau...

Không phải bảo A Nhị chơi không đẹp, mà là để đảm bảo không bị mang ra làm đồ chơi như A Nhất dù cho đám khí đen kia hiện tại cũng chỉ có thể luân quán quanh cô, tay cùng chân của Họa Thư

Nhưng hiện tại, đối với cô, bọn họ đều đặt lên cảnh giới phòng chống nguy hiểm mức độ cao nhất.

Lần này, quân đối địch cũng đông đủ đứng trước mặt đoàn người của A Nhị và bắt đầu cười cợt về việc Họa Thư lại người tiên phong đầu tiên. Đang lúc hai bên đều đã chuẩn bị sẵn sàng vũ khí để lao lên chiến đấu bất kì lúc nào, Họa Thư vẫn ánh mắt người chết phía sau cặp kính nhìn đám người phía trước, sau đó chậm rãi nghiêng đầu, luồng khí đen mượt mà như đuôi rắn bắt đầu trườn lên mặt của cô, sao đó chậm rãi lấy ra cặp mắt kính, trực tiếp làm lộ ra đôi mắt chết của chủ nhân không hề ngân ngại.

Tên đứng đầu đoàn người đối diện mày khẽ chau trong khi vòng mả pháp màu đỏ dưới chân của Họa Thư đang từ từ biến lớn ngay bên trên mặt đất, lại nhìn đến cặp mắt đặc trưng của người chết kia thì liền mắng chửi_”Lũ dê tiện các ngươi dám sử dụng đến thứ vô dụng...”

Lời nói còn chưa tròn câu, cả người hắn đã bị đứt làm đôi trước ánh mắt ngờ ngàng của mọi người. Bản thân hắn cảm thấy lạ, tầm nhìn đột nhiên bị di chuyển, lại nhìn thấy ánh mắt trợn trừng của đám người phía sau người phụ nữ hắn vừa cười nhạo kia, mắt không kiềm được đảo qua lại phát hiện bản thân đang lơ lửng, tâm trí chưa kịp định hình thì liền bị va đập xuống nền đất, hắn bàng hoàng nhìn quanh, cố cử động thứ gì đó nhưng lại cảm thấy trống không, hẳn nữa người dưới, hiện tại không có cảm giác_”AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

Đám người của hắn thấy đầu lĩnh bị hạ một cách nhanh chóng, liền có chút sồn óc trong lòng, nhưng lúc nhìn lên thì lại không thấy người phụ nữ kia đâu liền không tự giác như bản năng nhìn quanh tìm kiếm nguy hiểm nhưng vẫn không thấy Họa Thư đâu.

Bọn chúng trong lòng rung lên tiếng chuông của tử thần, đang chuẩn bị đầu lưng vào nhau để tiếp nhận công kích thì một lần nữa lại trợn mắt, há họng ngạc nhiên bởi biểu tình sợ hãi như thấy thứ gì đó rất kinh dị đang xảy ra liền cảm thấy vừa mâu thuẫn vừa hoang mang.

‘Bịch’_tất cả giật mình, thứ âm thanh như có người đã ngã xuống khiến cho tâm thần của bọn chúng như đang bị đùa bỡn một cách tàn bạo, kẻ đó chính là âm thanh liên tiếp của sự đổ ngã của một cái xác nào đó lại vang lên, trong không khí không mấy trong lành ở nơi đây bất chợt lại vang lên thứ mùi tanh tươi kinh tởm của máu người, mà đám người bọn họ, hiện tại chỉ có thể ngo ngắc nhìn quanh.

‘Rầm’_sau nữa tiếng đồng hồ cả hai bên đều cùng nhau đứng ngẩn người, hít thở bầu không khí ngày càng dày đặc mà máu tươi thì hiện tại, cánh cửa nhà kho vẫn luôn đóng kín ở giữa hai nhóm bị đập bung ra, một xác người được phân ra ba khúc cứ như vậy hiên ngang lao ra ngoài, há họng đầy máu, mắt trợn ngược nhìn về đám người kia.

A Nhị vẫn luôn biểu tình không dao động, hiện tại không kiềm được chính là nuốt xuống một ngụm khô khan, đưa tay ra hai bên ý bảo người của mình lùi lại. Bản năng qua nhiều năm của hắn cho hắn biết, sẽ tới, một thứ gì đó kinh khủng sẽ xuất hiện.

Tiếng bước chân thật nhỏ thật nhẹ vang lên, Họa Thư trước tiên là nhô đầu cùng vẻ mặt không biểu tình ra ngoài, cảm thấy hình như mình đang đứng về phía của địch thủ nhiều hơn cho nên liền rời đi, chân trần bước trên nền đường, vòng mà pháp màu đỏ cũng chẳng thấy đâu nhưng mà thu hút tầm nhìn của mọi người nhất vẫn là cô còn kéo theo một người khác

“Cậu chủ!” đám người bọn họ trùng mắt, không nghĩ tới nữa tiếng qua, người này lúc trở lại lại là cậu chủ của bọn họ bết đất

“Họa Thư... cô bị thương”

Họa Thư nghiêng đầu nhìn biểu tình e ngại, có chút khép nép khó nói của A Nhị, sau đó quay đầu, hạ mắt nhìn xuống người bị mình lôi kéo, thả xuống, xoay người, đưa lưng về phía bọn họ_”Ta cũng không phải trâu bò”

“...”

Sau đó, vốn không có sau đó, chỉ trong tích tắc, lúc mà tầm nhìn của con người vẫn chưa kịp thích ứng thì bọn địch nhân đều đồng loạt trợn mắt, miệng hộc ra búng máu, trán mắt nhìn xuống trái tim của mình hiện tại có một lỗ hồng lớn nhưng lại không nhìn thấy được hung khí. Nhưng rất nhanh sau đó, ở phần trống bị đâm xuyên, thứ đó dần dần xuất hiện, một màu đen còn có màu đỏ tươi chạy dọc theo khiến nó hiện nguyên hình. Trước khi trở nên vô thức, mắt không tự chủ nhìn đến đoạn cuối của thứ quái quỷ kia, nó như hai vòng xích, đeo bám ở cổ chân của nữ nhân kia, uốn lượn, còn cô ta, vẫn về mặt không chút cảm xúc.

‘Quý...’

Đoàn người của A Nhị một lần nữa ngừng người, có người không kiềm được, tiến lên, kéo nhẹ góc áo của hắn, mắt lén lút nhìn đến họa thư cùng luôn khi đen với hình hài của rất nhiều mũi giáo vẫn tiếp tục hướng đám người dường như không còn sự sống kia công kích_”Lão nhị, rốt cục, chúng ta đến đây để làm gì?”

A Nhị cứng nhắc, khỏe mỗi giật giật. Mà vừa rồi vốn cũng chẳng đáng kể, nhưng việc này cũng chỉ gây ra bởi một người. E rằng nửa tiếng này, với hai từ ‘Thanh trừng’ thì hiện tại toàn khu này cũng chỉ còn nhóm người bọn họ. Lão nhị hạ mắt nhìn đến người được đám người gọi là cậu chủ kia đang nằm trên đất, ánh mắt vẫn tràn đầy hoảng hốt_”Mang người về thôi, xong việc rồi”

“...”

Trong lúc mọi người bởi câu nói của A Nhị mà đứng hình thì Họa Thư lại lẳng lẳng xoay người, đi ra phía sau bọn họ, mà lúc cô di chuyển thì hơn một trăm cặp mắt đều dõi theo cô. Cô đi ra phía sau bọn họ, hướng đến đôi giày, cùng cặp kính được đặt bên trên nắp thùng rác gần đó, cầm lên cặp kính, cẩn thận lau chùi rồi lại đeo lên, sau đó khoanh chân ngồi bệt xuống nền đất, chân cũng mang giày.

Hình ảnh này thật sự là rất dịu dàng, ấm áp biết bao nhiêu nếu như sau lưng bọn họ hiện tại không phải là xác người cùng bầu không khí quỷ dị thì hay biết bao nhiêu.

Trên xe, bầu không khí quỷ dị, lạnh lẽo lúc đầu cũng vui bốt, nhưng gần như có cảm giác không khí luôn được duy trì ở 4 độ, con lạnh là từ trong xương, trong tủy đi ra

A Nhị nhìn đến vết thương ở vai phải của Họa Thư, hắn có thể chắc chắn đó là vết thương, bởi ngoài nơi đó bị nhuộm máu thì bên ngoài của cô, gần như ngay cả nếp nhăn cũng không có, hắn suy nghĩ đến người duy nhất còn sống bị lôi trở ra, dường như hiểu ra được vài điều_”[Chẳng lẽ muốn tra tấn hắn đến chết sao??]_”Hiếu kị đang lên, A Nhị mở miệng hỏi_”Họa Thư, cô tại sao lại để hắn sống?”

“Có năng lực Luân Hoa cần”

“...”

Rồi bỗng nhiên Họa Thư cũng không một lời, ngã đầu ra, rồi lại nghiêng mặt, kéo xuống cặp kính, mắt chết nhìn A Nhị_”Người... tên gì?”

“A, tôi...tôi tên Lâm, người ta thường gọi lão nhị hoặc Lâm lão nhị, người lớn tuổi nhất trong năm người”

“Người...ngoài nhìn thấu, thì còn làm được gì?”

“Bất hờn, cho nên đàn em bên dưới của tôi cũng không nhiều như những người kia, tôi có thể sử dụng mọi vật làm vũ khí chỉ cần chúng có linh hồn, nhưng mà, cũng chỉ trong phạm vi, giới hạn nhất định”

“Ra là vậy, không đến nỗi vô dụng”

“...”_A Nhị muốn hỏi, nhưng Họa Thư lại quay đầu đi, tựa đầu vào một bên, nhắm lại mắt. Hắn nhớ đến lần trước cũng nghe A Nhất nói qua, người này lúc tìm ra cũng chính là đang ngủ cho nên chỉ có thể ngậm miệng, im lặng để thời gian, cùng cảnh vật hai bên đường trôi qua

[Vài ngày nữa đến lượt lão tam, không biết sẽ chuyển thành dạng gì đây]_A Nhị đang miên mang suy nghĩ thì bỗng dưng cảm thấy không ổn, chân hắn bỗng dưng như bị cột dính lại với nhau, hai tay cũng vậy, cổ cũng có thứ gì đó đang quấn quanh, dường như muốn xiết chặt

“Hự...”_A Nhị trợn mắt, quả thực nó đang xiết lại, nhưng hắn lại không thể thấy được thứ gì đang quấn lấy mình, đưa tay nghĩ muốn chạm nhưng lại không thể, cứ như vậy mà xuyên qua. Hắn chau mày, quyết định nhắm mắt, cảm nhận thật kĩ thứ kia, tay vẫn ôm cổ, sau đó từ từ co lại tựa như đang

nắm bắt thứ gì đó.

Sau đó bất ngờ mở mắt, tay cũng kéo mạnh ra thứ vô hình kia. Hắn vẫn không thể thấy nó, nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng, như nhớ ra gì đó, nhìn qua Họa Thư thì liền hiểu được, cái thứ màu đen luôn quấn lấy cô lúc này đã biến mất, mà lúc hắn nhìn trở lại, thứ vô hình hắn đang cảm cũng bắt đầu trở lại màu sắc nó vốn có, bắt đầu ngoe nguẩy. Ngay tại thời điểm A Nhị đang đặc ý vì bắt được nó thì nó lại hóa thành luồng khói, lờn vờn tan ra, rồi hợp lại trên cổ, tay, chân của Họa Thư.

Mà cô, vẫn một mực nhắm mắt, không hề có chút dấu hiệu là quan tâm hay ít nhất tỉnh lại một chút.

Trở về nơi của mình, liền nhanh chóng bày bố phòng ngủ cho Họa Thư, còn cẩn thận đặt hộp cứu thương ở bên cạnh để tránh việc cô chạy vòng tròn còn bọn họ phải tìm hết thành phố, đảm bảo người đó yên lặng trong phòng thì A Nhị mới đóng cửa, trở lại làm việc

“Chuyện gì? Lão Tam sao.ừm, chú tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần đi, anh nghĩ chúng ta không có kết cục tốt đẹp đâu. . .anh bị gì sao???”_Lão nhị đảo mắt, ngón trỏ khẽ nhip_[Không lẽ nói hôm nay anh may vừa suýt bị giết bởi đám khí đen kia thì ngay cả một người cũng không giết được sao??]

“.....Tóm lại anh chỉ có thể nói, chú tốt nhất là tự bảo trọng, ngày mai anh sẽ đưa thẳng Họa Thư qua chỗ chú, không cần phải đến chỗ anh đón”

~~~~~

Sao khi kể chuyện mất mát của mình ra cho ba người còn lại biết, những tương tự sẽ cười như khi nghe A Nhất kể hắn thảm hại đến cỡ nào thì lần này, mọi người chỉ biết im lặng cúi đầu_”quái vật, chúng ta đang nuôi quái vật a”

Chỉ có Luân Hoa vẫn bình thản, như bao lần che miệng khúc khích cười

A Nhị lúc này mới chú ý tới hắn, dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn đến Luân Hoa_”Thiếu gia, có một chuyện muốn cho ngài biết”

“Làm gì?”

“Theo điều tra, khu đó cũng hơn hai trăm người”

“...”

“Nhưng lúc dọn dẹp, ngoại trừ đám người bọn tôi thấy Họa Thư động thủ thì phần còn lại đều không thấy, nhưng vết máu thì bất cứ đâu cũng có thể tìm ra, đồ đạc đồ vỡ cũng rõ ràng....thậm chí...mảnh thịt nhỏ cũng không thấy”

“...”_Luân Hoa trầm mặt, hắn hiện tại nửa chữ cũng không đọc vào tài liệu cùng hình ảnh A Nhị vừa đưa qua, miệng có chút đắng_”Thiếu hử nơi đó đi”

“...”_A Nhị ngạc nhiên nhìn đến tấm lưng gầy yếu của Luân Hoa_”Vâng, à còn nữa, lý do mà chúng tôi mang thiếu gia của bọn họ về, là bởi vì người đó là người duy nhất Họa Thư lời ra, còn nói là có năng lực ngài cần”

“...”_Luân Hoa trầm ngâm, hai tay khoanh trước ngực mân mê cằm_”Tôi sẽ xem xét”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: C9: Nghi ngờ, Lão Tam, Xuất Hiện

Sáng hôm nay, bàn ăn hiện tại cũng chỉ còn bốn người, gồm Luân Hoa và ba người còn lại. A Tam vốn bởi vì công việc nên đêm qua cũng không có về nhà, mà lúc này, trùng hợp thời điểm Luân Hoa vừa xuống phòng khách thì đã thấy A Nhị kéo theo Họa Thư chạy đi.

Anh nhìn qua mọi người đang thờ dài nhẹ nhõm, lại nhìn đến ngoài cửa chỉ mới đây đã không thấy hai người kia liền cảm thấy có chút kì quái, nhưng rất nhanh liền biến mất, cũng không hỏi thêm, cứ như vậy đi qua phòng ăn.

Mà hôm nay, vốn tưởng chỉ có bốn người bọn họ, thì hiện tại lại xuất hiện thêm một người. Ba người A Nhất, A Tứ cùng A Ngũ vừa thấy người kia liền vui vẻ chào hỏi_”A Hạo, sáng tốt”

Nhưng đáp lại sự nhiệt tình thì vẻ mặt A Hạo hôm nay lại đặt biệt xấu_”Không tốt chút nào”

“Làm sao?”_A Nhất ngồi phía bên trái của Luân Hoa, vẻ mặt háo hức chờ người hầu mang thức ăn đến_”Tiểu An lại phá phách gì rồi à?”

“Không, tôi nghĩ Họa Thư bị thương. Nhưng cũng không phải là tôi thấy, là nhóc An nói qua”_A Hạo dùng vẻ mặt bất hảo của mình, kéo ghế ghế từ cuối dãy bàn, lúi đến đầu bên kia, ngay bên cạnh Luân Hoa mà ngồi vào_”Anh Luân a, anh gọi cô ấy về lại đi, tôi muốn xem Họa gia có thể tự phục hồi được hay không”

“...”_Luân Hoa đối với yêu cầu bất ngờ này chỉ yên lặng, tay đang vươn ra định lấy thức ăn cũng dừng lại, thu trở về_[Đúng vậy. Họa Thư là xác chết biết đi, không phải như người thường vấp té thì tự kéo ra, làm lành vết thương, theo khái niệm bình thường nếu đã gọi là xác chết thì sẽ bị thối rữa, nhưng trước mặt của bọn họ lại là một xác chết ngay cả vết khâu cũng không thấy thì quả thực dựa vào mong muốn của A Hạo liền có thể lý giải vài điều. Chỉ là...]

“Không được”_Trước sự chờ mong của sáu con người cùng đồng lòng nhìn về phía mình, Luân Hoa chỉ thả lại hai chữ, sau đó vẫn bình thản ăn tiếp phần của mình, chỉ là trong tâm đang hiện lên dấu hỏi lơ lửng về sự từ chối của chính mình

Mọi người đều cùng nhau ngạc nhiên về đáp án bất ngờ kia, nhưng cũng không dám biểu lộ nhiều, chỉ có A Hạo dường như vẫn chưa chấp nhận, mày cũng chau chặt lại_”Luân Hoa, anh tại sao lại chấp nhận cho Họa Thư vào Luân gia? Nhưng sao đó vẫn duy trì khoảng cách như vậy? Người đó trông như làm mọi thứ đều như lễ phép, nhưng em không tin!”

“Anh không rõ, cảm giác quen thuộc cũng không có, chỉ đơn giản lúc cô ấy nói muốn làm điều gì, anh lại không nghĩ nhiều, cũng như điều hiển nhiên”

“....”_A Hạo vẻ mặt lặng thinh không cảm xúc trước đáp án quá mức mập mờ, nghĩ đâu cũng được của Luân Hoa, kiếm không được thở dài_”Em không biết....”_sao đó mắt bỗng dung sáng rỡ_”Em sẽ sang Luân gia điều tra”

Nói xong cũng không chờ sự đồng ý từ Luân Hoa, liền vội vàng rời đi, bên này bốn người bọn họ lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Luân Hoa, lão ngũ nhìn không được, e dè hỏi_”Cô ấy thật sự không nguy hiểm sao?”

“Ta không biết”_Luân Hoa nhớ lại đêm đó, mở mắt đã thấy Họa Thư đứng đầu giường, chăm chăm nhìn mình, tay cũng buông nĩa, rồi đi.

Có một ngày, lão tam sau khi nhận người qua từ lão nhị, cố gắng đưa mắt tìm kiếm đàn anh nhưng người đâu chẳng thấy, cũng chỉ thấy Họa Thư đứng yên ở đó nhìn anh liền cảm thấy có chút cứng nhắc, đưa mắt nhìn qua đánh giá xung quanh, cũng may không có đàn em nào thấy sự khó xử của lão tam nhà bọn hắn.

Lão tam gãi đầu, bước đến, quyết định giờ tay ra_”Tôi là Hoàng lão tam, tên là Hoàng Nhã, mọi người hay gọi là lão tam”

Họa Thư nghiêng đầu nhìn, hạ mắt nhìn xuống bàn tay giờ ra giữa không trung của lão tam, sau đó thật lâu, lão tam nghĩ muốn thu tay thì lại thấy cô ngất ngư đưa lên, cảm giác lạnh lẽo lúc chỉ vừa mới tiếp xúc nhẹ qua liền khiến Hoàng Nhã nhìn không được rung mình. Mà Họa Thư dường như cảm nhận được, mắt vẫn luôn nhìn người trước mặt, tay lại chậm chạp thu về.

Hoàng Nhã biết mình vừa không đúng, liền gãi đầu cười_”A, tôi nghe nói hôm qua, cô ở chỗ anh hai bị thương, hôm nay ổn không?”

“...Không sao, đã lành”

Lão tam chớp chớp mắt, bỗng dung bật cười_”Tốt tốt, hôm nay chúng ta cũng không cần động nhiều, hiện tại có thể đi rồi”

Lần này đi, cũng chỉ có năm người, thêm hai người bọn họ liền thành bảy người, hai chiếc mô tô cùng một chiếc GMC Canyon tải cỡ vừa. Họa Thư nhìn một chút, bên trong xe vốn vừa chỗ cho năm người nhưng cuối cùng cô lại quyết định ngồi ở phần chứa đồ phía sau, lưng tựa vào vách xe, ngơ ngẩn nhìn cảnh vật chạy ngược ra phía trước.

Đám người bọn họ dừng chân ở một tòa nhà cũ kĩ. Trong lúc mọi người nhanh chóng kéo qua đồ đạc của mình, Họa Thư lại âm thầm đánh giá xung quanh, chậm chạp đi xuống xe, không nhanh không chậm bắt lấy tay của lão tam. Lão tam tay bị nắm cũng không ảnh hưởng, nhưng cái lạnh thấu xương mà Họa Thư mang lại lại khiến Hoàng Nhã không những giật mình mà tâm cũng cảm thấy sợ hãi bùng dậy_”Sao vậy”

Họa Thư vẫn không buông tay, chậm chạp nói ra_”Đừng vào”

Lão Tam nhướn mày_”Không sao đâu, nhìn nơi này cũ kĩ nhưng rất tốt, vài ngày trước đều đã cử người đến xem xét cẩn thận. Mau vào, chúng ta không có nhiều thời gian đâu”_nói rồi Lão Tam vui vẻ quay sang cười nói với một đàn em, nhận vào tay một hộp da màu đen hình chữ nhật. Sau đó đưa đến trước mặt Họa Thư, mỉm cười_”Của cô”

Họa Thư chớp mắt đồng tử luôn mở to của cô bỗng dung thu hẹp như người thường, rất nhanh liền trở lại đôi mắt của người chết, tay đang nắm cánh tay của Lão Tam cũng buông ra, nhận qua hộp da kia, ôm vào người, đi theo bọn họ lên tầng năm của tòa nhà hơn mười tầng lầu này. Lầu bốn có hai người, lầu năm gồm Họa Thư cùng Lão Tam, bên ngoài một người canh cửa, lầu sáu lại có thêm hai người, đều chia ra phòng khác nhau nhưng Họa Thư lại không muốn rời đi cho nên ở tầng năm liền thành ba người.

Cô đứng yên, một bên chăm chú nhìn họ mở ra cặp đen kia, bắt đầu lắp ráp thứ gì đó_”Nó là gì?”

“Súng ngắm, sản phẩm mới, vừa hay đúng dịp để mang ra thử”

Họa Thư quay đầu sang phòng bên cạnh, rồi lại trở lại nhìn Lão Tam vẫn đang hí hục lắp cả hai cây_”Họa Thư, cô có từng sử dụng súng chưa?”

“Ta nghĩ...đã từng”

“Vậy là tốt, qua đây, hướng đến cửa sổ đối diện chúng ta, sau đó tôi sẽ giúp cô kiểm tra lại”

“...cậu làm đi”

Lão Tam ngẩng đầu nhìn Họa Thư đã quay mặt đi nhìn hướng khác, lại quay đầu nhìn tòa nhà đối diện mình, thờ dài _”Cũng được, chỉ cần ở yên trong phòng”

“Tôi sẽ không đi”

“Ừm, à, nhân tiện cũng có vài chuyện tôi khác thắc mắc” _Lão Tam bắt đầu chỉnh lại tiêu cự, cẩn thận mang ra sung ngắn giắt vào bên người _”Thứ màu đen quần quanh người cô, nó thật ra là gì?”

“Tò..mò sao?”

Lão Tam ngẩng đầu nhìn người, sau đó nghiêng người vào cổ áo nói nhỏ _”Đã tới” _sau đó rướn người, mở lên cửa sổ, gió liền ập vào khiến cho hai tấm màn khẽ lay động, quay lại mỉm cười với Họa Thư _”Đứng vậy, tò mò một...”

Sự việc xảy ra rất nhanh, Lão Tam chưa kịp hoàn thành câu nói bởi thời điểm đó Họa Thư đã tháo kính ra, để lộ đôi mắt như người thường khiến cho Hoàng Nhã nghĩ có phải hay không nhìn lầm, nhưng một giây sau, cô bỗng nhiên lại lướt tới gần, tốc độ rất nhanh, một tay đẩy đầu của lão tam ra xa, tay kia giờ ra theo chuyển động của đầu lão tam

“Hự” _lão tam bị té ngã, nhưng tay lại vươn lên ôm lấy xương sườn, ánh mắt kinh ngạc nhìn Họa Thư một bàn tay đã xuyên một lỗ tròn, lại thấy cô cúi đầu, anh cũng nhìn theo liền thấy mảng hồng của cô bắt đầu thấm máu, chưa kịp định thần, ngoài cửa lại nghe thấy tiếng bước chân nặng nề nhưng lại rất nhanh, Hoàng Nhã về mặt kinh dị quay lại nhìn Họa Thư _”Họa Thư, mau chạy”

Họa Thư hạ mắt nhìn Hoàng Nhã ôm tay ôm bên xương sườn, đang cố gắng ngồi dậy nhưng cô lại nhanh hơn, đồng tử trở lại giãn nở cực đại, tiến đến, một tay bắt lấy cổ của Hoàng Nhã kéo lên, trong lúc lão tam còn đang trợn mắt vì khó thở, nhưng mặc nhiên lại không dùng tay cố gỡ tay của Họa Thư ra, anh chau mày khó hiểu, rồi lại nhìn thấy thứ khí đen kia đang từ từ di chuyển. Lúc nó đến gần, thật gần, anh cảm thấy cổ mình có thứ gì đó bèn nhón cửa vào, có thứ gì đó chảy ra, Họa Thư vẫn ánh mắt vô hồn nhìn anh.

Việc diễn ra chỉ trong không quá một phút, lúc đám người kia xông vào, Hoàng Hoắc đã mở to đôi mắt với đôi con ngươi đen đặc của mình, bên dưới là hai vòng ma pháp xanh dương cùng đỏ, giọng nói âm ỉ vang lên _”Chết tiệt, tên này....khắc khắc....chỉ để tạo khiên....a....hắn có thể giết người chỉ bằng suy nghĩ a....nhưng tên chết tiệt này lại phong ấn nó....Họa Thư, mở nó ra....ta đối....khắc khắc”

“Hoàng Nhã, tạo khiên cho ta” _đám người kia đập cửa giờ lên hàng loạt súng bắt đầu xả đạn

“H...Hoa...Họa...Thư!!” Hoàng Nhã lúc này là đám khí đi chiếm lấy, đứng phía sau cô tạo khiên. Họa Thư lúc này đôi mắt tràn ngập tơ máu, đôi mắt màu tím nhạt cũng chuyển sẫm, lướt đến, vươn tay như một con dao sắt bén đâm xuyên cổ họng từng người một, mắt đột nhiên linh động đảo một vòng. Cảm nhận được tiếng bước chân ngày một đông khi vừa nãy đã có người kịp kêu _”Mau cứu viện” _trước khi chết

Không khí của cả tòa nhà cũ bỗng nhiên xuống thấp đến đáng sợ, mà hiện tại, Họa Thư cũng đã lùi lại đứng chắn trước mặt Hoàng Nhã

‘Chết tiệt Họa Thư, bọn chúng bắn sau lưng ta’

Họa Thư cũng không mở miệng, nhưng giọng nói âm ỉ của cô lại một lần nữa vang lên _”Bảo hộ chính ngươi, Hoàng Nhã” _cô cũng không tấn công, thờ ơ nhìn đám người bởi con rùng mình ớn lạnh, cảm thấy có một hơi thở nào khác đang kề cận cạnh bên, lúc bọn chúng sợ ý nhìn qua, cái mồm lớn tanh tưởi đầy máu của những thi bán ngoạn lấy mặt chúng, mà bên dưới bụng của vài người, cũng là đôi bàn tay xương xẩu với những mảnh thịt đen kịt rời rạt rơi ra đang cố xé toạt nạn nhân của chúng

Cô yên lặng đứng nhìn sự phản kháng yếu ớt của đám người vốn đến để thủ tiêu bọn họ, lại ngửa đầu nhìn lên, hạ mắt nhìn xuống, lúc trở lại đám người kia đã thấy đám thi đang chậm chạp gom lại mấy mẩu xương, vài mẩu thịt hay nội tạng rơi rớt, ánh mắt đồng loạt thêm thường nhìn về phía Họa Thư, khẳng khắc cười rồi lác lác rời đi. Gió nổi lên, Họa Thư cũng nhấc quay đầu nhìn, ở cửa phòng đối diện, ông nhóm cũng chưa từng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: C10: Họa Tranh, Hoàng Nhã, A Hạo

Hôm đó, Họa Thư lần đầu dùng điện thoại triệu hồi Họa Tranh đến giúp băng bó, đảm bảo cho Hoàng Nhã vẫn còn sống, sau đó lại bắt đứa nhỏ đáng thương lái xe, bản thân cô ngồi ghế phó lái, băng sau là Hoàng Nhã hôn mê bất tỉnh nằm đó, trán đỏ đầy mồ hôi

Họa Tranh cân nhắc, mắt nhìn về phía trước, nhưng vẫn phải nhìn qua vị tổ tông bên cạnh, áo sơ mi trắng hiện tại gần như bị nhuộm đỏ, tay cũng có thể thấy một lỗ trống bên trên. Cậu nhỏ không an tâm, lúc đến đã thấy người thanh niên kia nằm dưới chân của Họa Thư, còn cô thì vẫn bộ dáng đứng thẳng tắp, cũng không động đậy hay chuyển tư thế, chỉ là trên gương mặt xuất hiện thêm cặp mắt kính cùng áo sơ mi màu sắc rất bắt mắt. Xuống đến nơi liền cảm thấy ớn lạnh nhưng nhìn quanh lại chẳng thấy được gì, nhưng lúc rời đi khóe mắt nhìn qua thì lại thấy khe cửa để hở phía sau lưng nơi Họa Thư vừa

đứng có vết máu đặc, nhưng ngay lập tức cửa liền bị đóng lại. Nhớ lại lúc đó, trong lòng Họa Tranh không nén được run rẩy, lấp bắp, cuối cùng sau một khoảng thời gian thật lâu mới ngập ngừng mở miệng_”Người, bị thương?”

Họa Thư cúi đầu, đưa tay sờ nhẹ qua, sau đó vẫn ánh mắt thờ ơ nhìn con đường thẳng tắp nắng nóng gay gắt đang chiếu xuống bên dưới_”Tự lành”

Nuốt khan một ngụm, sau đó cảm thấy bản thân vẫn nên yên lặng, tập trung lái xe. Lúc đến cửa đầu đường, chỉ cần chạy vào liền vào địa phận của Luân gia, cậu nhỏ dừng xe_”Người muốn con kể đến làm sao?”

“Trước cửa, mang xuống, rồi đi”

“Sẽ ớn không ạ?.....”_Họa Tranh quay đầu nhìn người phía sau hơi thở dường như đã rất yếu, quay lại nhìn tổ tông thì vẫn về mặt ấy, một lời dư thừa cũng không nói thêm_”Con đã rõ”

Khởi động lại xe, lái đến trước cổng, để sẵn cửa mở, nhanh chóng ấn chuông rồi lại trở về ôm người mang đến đặt ngồi tựa vào cột, hướng đến chuông ấn, lạnh giọng đầy khí thế trả lời_”Người của các người bị thương, mau ra giúp hân”

“Xin hỏi là ai?”

“Không quan trọng, muốn hân sống thì mau ra”_sau đó cũng không nán lại lâu, Họa Tranh trong tiềm thức không hề muốn tiếp xúc với Luân gia, cho nên có thể cách xa liền lập tức bỏ chạy, hướng vào xe, rất nhanh lùi lại rồi đi.

Lúc cả hai đã ra đến đầu đường, dựa vào kính chiếu hậu liền có thể thở ra khi thấy Hoàng Nhã kia được người mang vào. Chỉ là, người thở ra cũng chỉ có mình Họa Tranh

“Người, về lại Họa gia không?”

“Ừ, giúp ta tìm một người”

“A, dạ”

Một ngày kia, ở Họa gia, thiếu gia của bọn họ lần đầu đưa về một người con gái, lại còn hướng người này hết mực kính trọng cùng với chiều cố, lại dựa vào một thân đầy máu nhưng vẫn có thể đi lại bình thường dù có hơi chậm chạp và cứng nhắc nhưng vẫn không mất đi khí chất cao nhã và bầu không khí quá mức lạnh lẽo vây quanh khiến cho mọi người trong nhà nhìn theo mà không khỏi thán phục sự lựa chọn tài ba của người kế nhiệm kế tiếp của Họa gia.

“Người muốn nghỉ ngơi không?”

Họa Thư vẫn chăm chú đưa mắt nhìn xung quanh, nơi này toàn bộ đều theo kiểu nhật cách tân, dưới chân cũng là chiếu tamami xanh lá nhạt, trong nhà lại thoảng thoảng mùi thảo dược nhẹ nhàng. Vượt qua lối đi bằng đá một bên là hồ cùng cá chép, ống trúc được đổ đầy nước ngã ra, đập vào tảng đá bên dưới một tiếng ‘cốc’ thanh lãnh, nước cũng róc rách chảy theo xuống hồ thành dòng nhỏ nhỏ, liên tục sau đó ống trúc lại trở về vị trí cũ chờ đổ đầy nước cho lần kế. Mà phía bên kia hồ, đối diện với lối đi lại là một bậc thềm bằng gỗ lớn từ một gian phòng vườn ra ngoài cùng mái che và mảnh trúc được kéo lên bốn phía, trông tựa như nổi trên mặt nước. Bên còn lại của lối đi là khoảng sân lớn cùng vài bộ bàn trà bằng đá. Cây cối cùng hoa cỏ vây quanh khu vườn trông rất hài hòa.

Họa Tranh dừng bước, Họa Thư cũng dừng, nhưng tầm nhìn vẫn xuyên suốt hướng đến hồ cá chép, chậm rãi chớp mắt, cứng nhắc quay đầu nhìn qua Họa Tranh_”Sống rất tốt”

Họa Tranh ngậy thơ chớp mắt nhìn tổ tông nhà mình, đưa tay gãi đầu_”Người hài lòng là được. Đến rồi, hiện tại người muốn tìm ai?”

Họa Thư chớp mắt, rút chân khỏi giày, đặt lên bước chân trần đầu tiên lên chiếu, sau đó đến chân kia, bình thân sượt qua vai của Họa Tranh_”Không biết”

“Còn cần một vật...”_câu nói của Họa Tranh không trọn vẹn, mà ngay lập tức liền vừa tiến lên, sau đó trừng mắt nhìn thứ vừa phà hơi thở lạnh lẽo, tanh tưởi cạnh bên tai mình_”Là thi?”

“...”

Xác chết đó cùng cái cổ dặt dẹo hết đao một trông mắt gần như rớt ra ngoài chạy trái chạy phải, hết nhìn Họa Thư rồi nhìn Họa Tranh, dùng khuôn miệng một bên chỉ còn xương cùng thịt thối, nó mắt đầu mở khớp hàm với những tiếng kêu răng rắc theo sau. Cả người cong vẹo lắc lư như gặp phải chấn động, lao đao bước tới vài bước, sau đó cong lưng, một cánh tay người bị tiêu quá nửa rớt ra ngoài, lăn ra trên nền chiếu. Kể đến nó ngẩng đầu nhìn lên Họa Tranh, khảng khặc cười rồi mới xoay người, làm lộ ra phía sau trong như một chiếc hộp, được mở nắp, có thể nhìn thấy khung xương cùng vài thứ lộn xộn bên trong, lắc lư trái phải đi ra ngoài. Đến thềm cửa, nó lại quay đầu trái phải, ngấm một lúc lâu sau thì mới nhắc chân tiến về phía trước, chân liền đập vào khoản không, ngã nhào xuống đất cùng âm thanh của thịt vụn va đập, Họa Tranh còn đang có chút khó hiểu thì bỗng nhiên cánh tay xương xẩu cùng thịt thối vuron lên, bám lấy hành lang, nhô lên khuôn mặt không còn nguyên vẹn, vẩy vẩy tay về phía anh, sau đó thì biến mất. Họa Tranh chớp chớp mắt, quả thật có chút bất ngờ. Đám thi bản này căn bản không hề dễ đối phó, huống hồ lại còn điều khiển, lại còn biết điều đến như vậy a.

Tâm trí vẫn còn đang thăm ngưỡng mộ sự tài ba của Họa Thư thì ở bên này, cô đã nhân cơ hội đẩy qua cánh cửa kéo khác, bước vào trong, hòa vào bóng tối lạnh lẽo bao trùm căn phòng, dùng ánh mắt của người chết nhìn thẳng một điểm như đang cố xuyên thấu một vật gì đó, tà tà, âm lãnh len

tiếng_”Họa Tranh, nên tìm người đi”

Họa Tranh giật mình, nhanh chóng hồi thần, quay đầu, hạ mắt nhìn đến cánh tay bị nhai đến tan nát đang ở tại trên chiếu, tâm không khỏi có chút mệt mỏi. Quả thực, màn này khiến cho cậu nhỏ cảm thấy hứng thú, nhưng mà như thế này, có phải hay không hình như có điểm không đúng. Cốt chỉ dẫn người đến từ đường, sau đó mới sang phòng khác mà tìm người. Hiện tại đi cũng chưa kịp thì ở ngay tại từ đường trang nghiêm lại xảy ra chuyện như vậy. [Chắc sẽ không sao, dù gì đây cũng là do tổ tông của tổ tông làm rồi, không cần lo lắng tối có người lại tìm mình]

“Vâng ạ, người đi theo con”

Họa Thư ngoái đầu, chớp mắt thật chậm_”Không cần, bên dưới đây, có đầy đủ”

Một ngày nọ, ở Luân gia, mọi người lúc chiều tối đều đang tụ họp lại với nhau, cùng tò mò về chuyện hôm nay lão tam sẽ bị biến thành dạng gì thì lại bất ngờ được thông báo từ quản gia bên ngoài có người trông giống Họa Tranh vác ra một người từ trên xe, đặt xuống trước cổng nhà bọn họ, sau đó còn nói mau ra cứu nếu không người nọ sẽ chết

Vừa nghe đến Họa, bọn họ đều đồng dạng rung mình, ánh mắt chần chừ nhìn về phía Luân Hoa cũng vừa mới đến

Năm phút sau, cả Luân gia đều bận rộn, Lão Tam bị thương, lại còn bị thương rất nặng, mà người được phân cùng đi bên cạnh, cũng là người mang trên mình nhiều mối nghi ngờ nhất, Họa Thư thì lại biến mất

“Cậu chủ!”

“Gọi lão ngũ, tìm xem hôm nay lão tam làm việc gì, với ai, mang tất cả đều trở về, sau đó chúng ta sẽ quyết định tiếp”_Luân Hoa trầm mặt, nhìn đến lão tam hai mắt nhắm lìm trên giường lớn, lại còn đang thở bằng oxy, chau mày, trầm giọng lên tiếng_”A Hạo đã sang đó rồi. Nếu quả thật là do Họa Thư gây ra, muốn khiêu chiến, ta nhất định không buông tha”

Trở lại với Họa gia, sau khi thành công cầu xin một cách bí ẩn về tình cảnh bị cha mẹ vừa mất, họ hàng cũng chỉ để lại địa chỉ của người thân cần phải đến, nhưng không ngờ lại là địa chỉ già, còn nói đám người họ hàng chỉ luôn muốn đẩy họ vào con đường khó khăn, cho nên sau đó dựa vào lòng thương người trắc ẩn của nhân loại mà A Hạo cùng tiểu An thành công gạt quản gia về sự khổ sở của mình, mong ông cho ở tá túc vài ngày trong lúc hai người bọn họ cố liên lạc với họ hàng xa khác.

Trong lúc A Hạo đang vui vẻ nghĩ đến những chuyện mình có thể làm trong khu nhà kiểu nhật cách tân này thì bên kia, tiểu An đang đọc máý, đọc tiểu thuyết mạng, giọng nói đáng yêu hướng đến anh trai mình_”Anh, tại sao lại quyết định tự mình làm chuyện này?”

“Anh cảm thấy sẽ phát hiện ra vài chuyện rất thú vị”

“Căn cứ vào đâu mà có thể khẳng định sẽ là chuyện thú vị?”

“Là linh tính của thiên tài, chắc chắn chỉ có đúng mà không có sai”

“Anh từ khi nào mà thành đàn bà rồi”

A Hạo chau mày, khó hiểu nhìn em gái nhà mình. Tiểu An trùng hợp cũng ngẩng đầu lên, bất gặp được vẻ mặt ngu ngốc của anh mình thì liền nhếch môi, cao ngạo cười_”Chỉ có phụ nữ mới hay dùng linh tính để giải thích mọi chuyện”

“Còn em?”

“Thích thì làm!”

“Thích không phải là linh tính sao? Đối với một vật bỗng nhiên nảy ra cảm giác muốn làm gì, đối xử ra sao với nó thì không phải linh tính sao?”

“Linh tính ở đây là dự đoán trước”

“Không phải trong đầu em luôn có suy nghĩ sẽ làm thế này, viết ra như thế kia, và đập người khác như thế nọ sao. Tất cả đều là linh tính, là linh tính đó!”

“...”_Tiểu An mở miệng muốn nói gì đó, nhưng mà nhìn đến bàn tay chỉ về mình bằng ba ngón, ngón giữa cùng ngón nhẫn đều thu vào, còn có bộ dáng thư sinh giả vờ đánh đá của anh mình, nhìn không được liền cong mắt cười_”Anh quả thực rất xấu”

Chỉ là, có một điều hai anh em họ vẫn chưa biết được, lúc Họa Thư cùng Họa Tranh rời đi sau khi xong việc thì cũng là lúc A Hạo và tiểu An vừa đến Họa gia, đang ở trạng thái hưng hực khí thế chiến đấu

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: C11: Tin Tức, Ảnh, Trả Thù-khởi

Đã hai ngày, kể từ lúc Họa Tranh đến trước cổng Luân gia thông báo, người ra đón cũng không thấy cậu ta đâu mà chỉ thấy Hoàng Nhã thân người thấm máu ngã gục một bên, sau đó đưa vào dù đã được chăm sóc cẩn thận, con nguy kịch cũng đã qua nhưng dường như vẫn chưa muốn tỉnh. Mà Họa Thư, bọn họ vẫn không thấy cô xuất hiện, thời gian càng trôi, trong tâm trí của mỗi người bọn họ càng thêm nghi ngờ, lại thêm lo sợ.

Vốn dĩ, nếu như chỉ là ban đầu mọi chuyện sẽ không là gì, nhưng hiện tại hơn một nửa trong số năm người họ đều biết rõ năng lực kinh người của Họa Thư cùng với thứ khí màu đen lạnh lẽo luôn quấn quanh người cô, hai người bọn họ hiện tại cứ như một mối đe dọa vô hình, vô tình khiến cho bầu không khí của Luân gia trở lại đây thực trầm. Mà Luân Hoa đối với sự tình hiện tại vẫn chỉ yên lặng, không làm ra bất kì hành động hay biểu tình gì thêm, nhưng hầu hết thời gian đều ở tại phòng của Hoàng Nhã, nhìn đến một người ngày thường nhã nhặn, với ai cũng vui vẻ nhẹ nhàng vậy mà hiện tại lại im lặng nằm đây, trên người đầy vết thương cùng dây nhợ chằng chịt xung quanh.

Anh chỉ cảm thấy khó chịu, hoàn toàn không có ý niệm oán trách đến Họa Thư, ngoài ý muốn trong lòng lại len lỏi cảm giác lo lắng cho cô. Ngày đó gặp Họa Thư, biết tin cô mỗi ngày đều ngồi ngầy người ở cửa chờ mình về nhưng vừa đến lúc anh trở lại thì biến mất, lại có đêm đó buổi tối thấy được Họa Thư nhỏ máu xuống nền có cùng dấu ấn di chuyển nhanh, lại đến lúc cô cứ như vậy yên lặng đứng chờ trước cửa phòng làm việc của anh cho đến khi a Nhất đến đón. Mọi thứ dường như đều cho ra một đáp án, nhưng cũng quá mâu thuẫn. Nó khiến Luân Hoa bỗng dưng sợ hãi khi nghĩ tới việc này. Liệu kiếp trước có thực hay không anh làm chuyện không đúng với cô. Lý lịch ngay cả là nhỏ nhất cũng tìm không thấy cho nên A Hạo mới bất chấp liều lĩnh cùng tiểu An, em gái của mình chạy đến Họa gia như vậy.

Nhưng nếu xét lại, A Nhất tình trạng trở về cũng không ổn định nhưng không hề có vết thương, lão nhị lại càng không có vấn đề nhưng hiện tại đến lượt lão tam lại gặp sự cố. Nhớ đến đây, Luân Hoa bỗng dưng chau mày. Chính là, vài ngày trước, A Hạo có nói qua, Họa Thư hình như bị thương sau lần đi cùng lão nhị.

Còn đang chìm vào mớ suy nghĩ của mình thì bên ngoài đã có tiếng gõ cửa, cũng không chờ Luân Hoa cho phép đã đẩy cửa đi vào

“Có chuyện gì sao?”

“Cậu chủ, mau xem, thật sự không hiểu sau, lúc xem thứ này thì lại nhớ đến Họa Thư, cảm giác rất là lạnh nữa” A Nhất vẻ mặt vẫn còn hốt hoảng, cũng may làn da ngăm đen của anh giúp che bớt đi cảm xúc, nếu như theo hiện tại, A Nhất nếu trắng trẻo một chút, chắc sẽ còn sinh động hơn với khuôn mặt không còn vết máu.

A Nhất đưa qua máy tính với màn ảnh ghi hình tin tức được thu lại đã hai tiếng trước trước đưa qua cho Luân Hoa_”Làm sao?”

“Là Linh”

“Cậu ấy cảm thấy đoạn tin này có vấn đề sao?”

“Vâng, cậu ấy đưa qua cho tôi trước khi rời đi, bảo là linh tính đoạn ghi hình này sẽ có thể rất quan trọng đối với cậu cho nên tôi liền đến”

Luân Hoa quay đầu, nhìn vào màn hình, di chuột đến nút play. Một mẫu tin xuất hiện ngay sau đó cùng lời người dẫn chương trình và cảnh của một khu rừng dang đầy những dải băng vàng giữ khoảng cách của cảnh sát, bên trong có đến hơn năm sáu mảnh vải trắng phủ lên thứ gì đó không hề giống hình hài của một con người. Anh chau mày, có thể thấy được vết máu bê bết bên trên, có còn phần đất bị đào bới mà bên trong là quan tài đã được mở nắp, ngoài ra không còn gì khác. Nhưng một lúc sau, khung cảnh được chuyển ra ngoài bia rừng, dọc theo đường giao thông qua lại, lại có thêm một mảnh khăn trắng khác. Thông tin đi kèm chính là những người này đều là trộm mộ, dụng cụ đều đã được thu thập, nhưng người gây ra cái chết thảm thì lại không tìm ra, hoàn toàn không có dấu vân tay hay bất kì mẫu vật liên quan nào để lại, mà trên thi thể của nạn nhân lại như bị thú dữ xé nát, ăn đi mất, thậm chí còn có vài phần xương người cũng không ở gần. Nhưng điều lạ lùng nhất chính là khu vực này dù không hề có loại hoang dã như vậy, dựa theo tình hình điều tra, họ đang nghi ngờ đến một thứ nguy hiểm khác đang đến gần, hiện tại vẫn chưa nghe báo cáo gì thêm về các vụ liên quan.

“Không phải lão nhị nói lúc người đến dọn dẹp thì ngoài thấy vết máu thì không còn thứ gì khác sót lại sao?”

A Nhất chau mày, vẻ mặt không chắc chắn_”Cậu chủ, mộ cổ đó kiểu dáng cùng chất liệu chính là một trăm năm trở lại đây, còn có, cậu có nhớ không bộ quần áo ngày đó Họa Thư đến tìm chúng ta. Chỉ sợ thật sự là đội mò sống đây, báo oán”

Sau hai ngày rồi Luân gia chạy đến Họa gia, nhẹ nhàng, dễ dàng trà trộn vào người làm bên trong thì hiện tại anh em của A Hạo lại dùng chân đứng ở căn phòng hai ngày trước Họa Thư cùng Họa Tranh đến, sau đó cũng rời đi.

A Hạo đối với Họa gia có điểm lạ lùng, mọi người ở đây quá mức lạnh lẽo, gia chủ bọn họ cũng không một lần nhắc qua, chỉ đơn giản làm xong việc của mình, mọi thứ đều rất tuần tự, tron tru đến đáng sợ.

Trong bóng tối liền nhanh chóng đưa tay tìm kiếm công tắc nhưng lại không thấy, vô ý lại chạm vào sợi dây kéo, chỉ cần kéo nhẹ thì lớp màn hình chiếu đã được kéo lên, một chút ánh sáng ít ỏi len vào bên trong

“Anh hai, sao không dùng đèn pin cho rồi?”

“Không được, Họa gia là Họa gia, thà là không thấy, nếu như bật đèn, quay trúng thứ gì đó thì anh không chạy nổi đâu”

“Vậy mà con đồng dặc bảo sẽ tìm ra”_tiểu An trề môi, nhìn đến bức hình không biết anh mình đã lấy từ khi nào xuống, chạy lại hai mảy nhỏ, khó chịu

nhỏ nhỏ nói_”Khó nhìn quá”

A Hạo chau mày, quả thực là có chút khó nhìn, cắn răng mang theo bức ảnh cùng cái lạnh thấu xương đang đeo bám mình, từng bước lết chân ra ngoài, lúc đến gần cửa, nơi ánh sáng không mấy mạnh mẽ hắt vào làm sáng một phần nhỏ của lối đi trong căn phòng ngoài, hai anh em đều về mặt kính sợ nhìn đến bức ảnh trong tay, dường như không thể chấp nhận sự thật, xoay người tiến vào trong, ở vị trí ban đầu kéo lên màn che, nắm lấy sợi dây chất liệu khác với sợi trước, kéo lên tấm màn tre, khiến cho toàn bộ ánh sáng của buổi trưa xuyên qua cửa giấy kiểu nhật, ba chiếc bàn dài từ cao đến thấp đều hiện ra, một loạt những bức ảnh cùng bài vị ngay phía trước đều rõ ràng từng nét một. Thuở ban đầu chỉ là những bức họa, về sau là ảnh trắng đen rồi đến chút ít màu, nhưng mà đối với người mà họ biết, chỉ cần nhìn sơ qua liền có thể tìm ra được. A Hạo đánh rơi bức hình, một trận tối đen, lạnh lẽo bủa vây cả người anh, mà tiểu An bên cạnh cũng không khá khảm gì, ngã gục tại nơi đó.

Đôi mắt tím của Họa Thư bỗng sáng lên rồi rất nhanh liền tối sầm lại_”Liều lĩnh”

“Hả, sao ả?”_Họa Tranh còn đang ngầy người quay đầu nhìn lại tổ tông phía sau mình thì mắt dường như trợn ngược_”Ba...mẹ, còn có cô di chú bác, ông, bà...sao mọi người đều ở đây? A, còn chào ngược...nhưng...nhưng sao mọi người ở đây?”_Họa Tranh ngơ ngàng nhìn hơn mười đời dòng họ của mình hiện tại đều xuất hiện bên cạnh tổ tông của anh, ngay trước nhà kẻ định họ định đến để san bằng trong vài tiếng sắp tới. Cứ tưởng sẽ có thể một mình, bên cạnh tổ tông mà kẻ vai sát cánh, hiện tại, mấy vị tổ tông khác cũng đều hội tụ ở cùng một chỗ, cùng một thời điểm. Thật sự rất kinh hãi

“Con thật sơ xuất, sau khi con đi đã có người lạ vào nhà, họ còn vào từ từ đường, là người gọi chúng ta đến đây trước khi chúng ta giết hai người đó”_Họa Hoa bước lên, hướng con trai mình giơ tay cốc đầu cậu trẻ một cái thật mạnh_”Đồ ngốc này, ngay cả bảo vệ mấy mảnh gỗ của chúng ta cũng không nổi sao hả!?”

Họa Thư thật chậm chớp mắt, đôi con người màu tím sậm khẽ lưu chuyển như làn sóng nhẹ bên trong, hướng đến bên trong khu biệt thự trước mặt đang chuẩn bị sẵn sàng cho kẻ xâm nhập như hai người bọn họ, cũng không dài dòng, thật trầm giọng, lạnh lẽo lên tiếng_”Gọi thi bản các người đến đây”

“Ta...đôi~~~~”_luôn khí đen hừng khởi lưu động, rồi đi khỏi cơ thể của Họa Thư, bắt đầu di chuyển xung quanh toàn bộ những người khác

“Ta muốn dọn sạch nơi đây sớm nhất có thể, nhưng hiện tại ta không đủ sức”

“Người muốn trốn tránh sao?”

(dành cho những trang đang giúp đăng truyện của mình cũng như bạn đọc, không biết các bạn có thấy được dòng này không, nhưng mà, bản gốc nó không có thể loại truyện teen đâu, đừng để thể loại truyện đánh lừa. Nhất là hồ này, rất nghiêm trọng hahahaha, tôi phải chen vào giữa bởi hình như thường chú thích của tác giả bọn họ không có mang đi cùng dù nó rất quan trọng- Thân, 50%)

Họa Tranh có chút bất ngờ, tổ tông này của bọn họ được nhắc đến dưới sự kính trọng, tôn thờ vô bờ bến, vậy mà người này, không ai khác chính là người con của tổ tông lại có thể nói chuyện rất thoải mái với người, hoàn toàn không một chút câu nệ, Họa Tranh kiểm không được cũng nhìn qua, những người họ hàng khác của anh cũng một bộ mặt kính hãi nhìn người, ả, chỉ trừ ba người con của người đó, về mặt rất hiểu biết, vây quanh người

“Muốn tao chết à?”

Họa Tranh nuốt khan một ngụm khi nghe thấy Họa Thư cùng về mặt vô cảm của người quay đầu qua, nhìn đến người con của mình, rất tỉnh táo dùng từ của thời đại mới. Xem ra, người không quá mức khủng bố như những gì đã được miêu tả qua.

“Người chết được à? Mà, sao lại phát sinh ngôn ngữ như thế này?”_người đó nói, về mặt khó hiểu nhưng cũng không kém chế giễu bên trong

“Người còn hiểu thì cần phải hỏi ta sao? Giờ làm không?”

“Làm...Con đương nhiên làm, tụi nó cũng sẽ phải làm...”

Sau câu nói này, mọi người xung quanh đều trừng mắt nhìn người con, cũng là người gần nhất đối với Họa Thư, sau đó yên lặng, từng người xoay qua một góc, bắt đầu làm thuật triệu hồi

Trong tòa biệt thự kia, người trong phòng giám sát còn đang hỏi ý nhau về việc trước cổng khu vực của bọn họ lại xuất hiện ra hai người là, biểu cảm cũng rất khác thường nhưng hành động vẫn chưa thấy có gì đặc biệt. Một người đang quan sát dải cam cuối cùng bỗng dưng chau mày khi dường như thấy được có thứ gì đó vừa chạy vọt qua khỏi màn hình, người đó chau mày, hướng đến camera kế tiếp nhìn xem để xác định, nhưng chỉ vừa nhìn qua liền thấy vòm họng của một thứ rất kì quái, thậm chí trong cái tối đen kia, dựa vào ánh sáng hắt vào liền nghĩ thứ này thực ra không dày, có thể thấy vài ánh đỏ hắc vào. Mang tâm trạng lo lắng quay đầu nhìn lại thì trước mặt đã xuất hiện cảnh tượng những con thi ghê tởm kia từ khi nào đã vào trong, còn đang rất bình thản nhai nát từng bộ phận đồng nghiệp của hắn. Một con bỗng nhiên ngẩng đầu, hai hốc mắt trống rỗng cùng vòm họng đầy máu cười lên_”Khằng khặc”_vài tiếng, trong lúc hắn đang ngơ ngàng khi nó bước đến ngay một gần, bỗng dưng cảm thấy dường như có nơi nào trên người bị xé nát, dùng một tia lý trí cuối cùng, vươn tay ấn chuông báo động.

Họa Thư vẫn ở dưới lầu, chậm rãi lau kính, đeo lại lên mặt của mình

Người con của Họa Thư ở bên cạnh, nhìn hành động của người, nhàn nhạt hỏi_”Người từ khi nào lại muốn che dấu đôi mắt đó rồi? Ngại à?”

“Câm miệng, đi theo ta đến đây. Thi của người nữa, để a Nguyệt nhập vào”_luôn khí đen sau khi nghe được sự cho phép của Họa Thư liền vui vẻ, không ngại ngần chuyển qua người của người đó, trực tiếp vây lấy khuôn mặt ông

Nó vui vẻ, tốc độ di chuyển cũng rất nhanh, sung sướng than thở_ ‘A...a, tên khốn nhà nguoi, Họa Trình nhớ nguoi đến chết mất thôi đồ khốn béo tròn a, cho cán miếng nhé’

‘Đồ khốn a Nguyệt, mau cút ra cho ta!’

Kim lại tiếng cười trong thanh quản, Họa Tranh gãi đầu, bước đến gần hình ảnh gia đình khởi đầu của Họa gia đang dương cung bạt kiếm với nhau_ “Con, con đi theo được không?”

Hai người một hồn một xác chết quay đầu nhìn đứa cháu duy nhất, nhỏ nhất còn sống hiện tại của bọn họ, Họa Thư nheo mắt, liếc nhìn sang người con của mình, người đó nhận được dấu hiệu, hắng lại giọng, nghiêm túc hướng đến Họa Tranh_ ‘Được...a, nhảm, ở đây, đón ba mẹ của nguoi, còn có mấy người kia thay người đưa bọn họ về trước, sau đó người sẽ trở lại, cùng người giải quyết chuyện nguoi làm sai tại Họa gia’

“...”_ Họa Tranh chớp mắt, cảm thấy cổ họng mình như bị chặn, chỉ có thể đứng ngốc ở đó, một mình bơ vơ bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nhân Ngàn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: C12: Tìm Ra, Gia Đình, A Nguyệt-trung

Họa Tranh gãi đầu, nhìn một xác một hồn ma mới một giây trước còn ở trước mặt mình thì hiện tại đã không thấy đâu. Cậu nhỏ gãi đầu, có chút khó hiểu với hành động chậm chạp thường ngày của tổ tông nhà mình, rồi bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh áp tới. Đánh một hơi thở dài, xoay người tựa lưng vào trụ lớn bên ngoài, lại nhìn đến thi bản tay chân lác lác qua lại, hai đôi mắt lộ cứ chăm chăm nhìn mình, Họa Tranh lại một lần nữa thở dài, đưa tay vò rối mái tóc của mình_ “Ây, ta đâu có vô dụng đến như vậy”

Bên trong

‘Người tìm được ông ấy rồi sao?’_ hấn cùng Họa Thư lướt tới, ở mỗi ngã rẽ liền rất nhanh biến mất

‘Ừ’

‘Vẫn khỏe chứ?’_ vừa nói, hấn lại vươn tay tóm lấy đầu của con người ngay trước mặt mình, một nhát bóp nát, rất nhanh lại đuổi theo phía sau của Họa Thư_ ‘Con đã rất lo lắng cho người’

Họa Thư vẫn vẻ mặt không cảm xúc, ngay cả cái liếc nhìn cũng chưa từng, cứ một đường thẳng lao tới_ ‘Tại sao không đầu thai? Lại còn giết người? Thi của nguoi đâu?’

‘Bọn họ dùng là được, con không cần, đến khi nào người thật sự nhắm mắt thì con mới đi. Không an tâm chút nào, con cũng đã không còn quan tâm mình còn kiếp sau hay không, đi một mình quả thực rất đáng sợ cho nên con chờ người’

‘Vợ nguoi đâu? Bỏ đứa nhỏ đó một mình sao?’

Hấn cong mắt cười, Họa Thư lại bỗng nhiên dừng lại đột ngột, quay qua nhìn đến đứa con duy nhất, hiện tại dường như đã thành dã quỷ trước mặt mình_ ‘Nó không phải lương duyên ngàn năm của nguoi sao?’

‘Vâng, cô ấy vẫn ở đây cùng con. Người đừng lo, cô ấy chưa từng hại ai cả’

Họa Thư cúi đầu, rồi bỗng nhiên trừng mắt, tay cũng bóp lấy cổ họng của hấn, một vòng ma pháp đen xoay quanh cổ của hấn xuất hiện, chậm rãi xoay vòng_ ‘Nguoi có nghĩ đến nếu nguoi không thể đầu thai, đứa nhỏ kia sẽ ra sao không hả? Không được chống cự, hiện tại ta ở đây giết nguoi trước, đứa nhỏ kia ta sẽ đến tiễn nó sau’

‘Không được, người không được làm như vậy....ẶC...’

Đang ở thời điểm hấn dường như lần nữa cảm giác được sự sống đang bị rút đi một cách mãnh liệt, đôi mắt màu tím của Họa Thư dường như đang khiến hấn mất đi lý trí thì hấn lại thấy được đầu của người bỗng nghiêng sang một bên, máu bỗng nhiên bắn ra từ một bên đầu người. Họa Trình lập tức quay đầu, đôi mắt màu xám tro của hấn hiện tại lại bỗng nhiên chuyển tím, ngay thời điểm cánh tay đang xiết cổ hấn của Họa Thư nói lòng hấn liền lao tới, há ra khuôn miệng đầy máu của mình, tức giận cực điểm hướng đến con người vừa rút súng bắn Họa Thư của hấn.

Trước con mắt kinh hãi của con người khi mà nó không thể thấy được thứ gì đang đến gần mình những mà biến chuyển của không khí xung quanh lại quá mức kì dị. Mà người hấn vừa bắn xuyên sọ vẫn chưa ngã xuống, chỉ ngồi bệt xuống đất, chống tay lên nền nhà lạnh lẽo cùng nửa khuôn mặt thấm đầy máu. Rồi trong tích tắc đó, hấn thấy được một vòm họng đầy máu tiếng đến ngay trước mặt mình

‘C rôp’_ Dùng một con mắt còn lại nhìn qua, sau đó nhìn xuống bên dưới ổ bụng đã có một thứ vô hình đang dần lộ ra, nhuộm đầy máu của chính hấn. Ngay thời điểm hấn nghĩ mình sẽ hét lên thì có cảm giác, đầu của mình thật sự đã nứt vỡ. Trong mắt lúc này chỉ còn phản chiếu lại được hình ảnh của

những con gì đó mang hình dáng không đầy đủ, rách nát, ghê tởm của con người, tiến đến... ngày một gần hơn.

Họa Trình về mặt trần ngập sợ hãi, vội quơ quào lau nhanh rồi chạy đến chỗ Họa Thư đang loạng choạng đứng dậy, ôm lấy khuôn mặt của người, xoay trái xoay phải xem vết thương. “Làm sao, ổn chứ, không sao chứ? Sao vẫn còn chảy máu? Thấy con không, thấy được con không??”

Họa Thư nghiêng đầu một bên, lắc nhẹ một chút thì viên đạn cũng rớt ra ngoài. “Vết thương của ta, dạo này có vẻ lâu hơn lúc trước, nhưng không sao, sẽ ổn thôi”

“Còn có vết thương khác sao?”

“Nói nữa ta chắc chắn giết người”

“...” Họa Trình ngậm miệng, nhanh chóng đuổi theo phía sau Họa Thư, trên đường đi của bọn họ bắt đầu xuất hiện vết máu ngày một nhiều thêm, thậm chí thoáng thấy một bộ phận nào đó những lúc nhìn lại ngay sau đó thì đã không còn

“Đến nơi rồi, A Nguyệt đâu rồi”

“A, để con gọi nó đến”

Họa Thư nhớ lại ngày đó, ở cánh cửa đối diện, nơi mà chỉ ngay bên dưới cánh cửa đó một phòng, là nơi có người mà Hoàng Nhã muốn giết, từ đầu đến cuối đều có ông nhòm, cùng hòng súng nhắm thẳng hướng hai người bọn họ. “Người tốt nhất cần thận một chút”

“Làm....” chưa được tròn câu thì Họa Trình lại một lần nữa trừng mắt nhìn về hướng của Họa Thư, ngay phía sau người lúc này chính là một người đàn ông vóc người cao to, đôi mắt sắc như dao ấy liếc nhìn lên hắn, sau đó trong một khắc ngắn ngủi ấy lưỡi dao găm hướng thẳng cổ của Họa Thư đâm tới, xoay lưỡi dao, kéo thẳng ra ngoài khiến cho nửa phần cổ đứt lìa

Người đàn ông đó nhếch môi cười. “Xuất hiện rồi sao?” ánh nhìn hoang dại hướng đến Họa Thư cái cổ vẫn không một vết xước, mà trong tay thay vào đó lại là một thi bản đã thừa cơ hồi tấp thẳng tay hất một nhát. Hắn dùng tay, trào đầu thi bản, gọn nhẹ bóp nát quăng qua một bên. “Không nghĩ tới Luân gia cũng có ngày dùng đến thứ thịt thối dơ bẩn như này”

Họa Trình một bên bỗng nhiên yên lặng đến lạ thường, đôi mắt của hắn một lần nữa lại xuất hiện ánh tím. Mà Họa Thư lại khẽ nghiêng đầu, chậm chạp đưa tay sờ đến bên cổ đáng lẽ đã phải ăn một nhát của mình. “Nguyệt à, ta bản không?”

“Khắc khắc, không đâu... so với bất cứ ai... người lại càng thuần khiết... Linh hồn của người... khác khác” Nguyệt ở phía sau lưng của người đàn ông, bộ dáng của nó lúc này chính là một con người hoàn hảo, một người thanh niên cả người thon dài, làn da tái nhợt, mà khuôn mặt không những sắc nét, lại còn thấy được tia gian xảo từ ánh mắt cho đến nụ cười nhợt nhạt, nhanh gọn né đi một dao mà người đàn ông đó đâm ngược lại về phía sau nó. “Đồ vật tiện này bảo người bản sao?” nó ở một bên hỏi, nhưng dưới chân lại chính là vòng mà tím cùng đen hòa lẫn nhau chậm rãi xuất hiện nối thành một vòng tròn

Họa Thư tháo kính, gấp lại nhẹ nhàng, kéo ra cổ áo, thả kính vào bên trong, sau đó ở bụng của mình là mắt kính cộm lên mới vỗ vỗ một chút, sau đó đưa tay đến bên miệng, thật mạnh cắn xuống, máu chảy ra, lần này lại là một màu đen đặc, nhỏ nhanh chóng lan ra, tạo thành một quả cầu màu đen giam lại Nguyệt cùng người đàn ông đó bên trong. “Cần thận cái mặt của người, Nguyệt”

“Thế giới hiện tại không dung nạp chúng ta sao?” hiện tại cũng không còn chạy như lúc này mà lại chuyển thành đi bộ, rất thông thả, cả hai cùng nhau đi xuống một hành lang tăm tối

“Ta không rõ, sách chỉ nói chúng ta chính là điều cấm, Họa gia cũng chính là điều cấm. Họ nếu biết được, sẽ tìm cách giết hết chúng ta... đều là lỗi của ta”

“Không đâu, chúng ta đều chưa từng hối hận khi được sinh ra ở Họa gia, cũng đã từng giúp được rất nhiều người mà”

“Bí thuật đó, không phải chỉ mình ta biết...”

“....” Họa Trình trừng mắt nhìn đến người bên cạnh hắn. “Vậy người chúng ta gặp lúc này??”

“Ta không chắc, nhưng nếu giết được, thì cố mà giết”

Họa Tranh bên ngoài bỗng nhiên rùng mình, một thứ sợ hãi bản năng của con người đang sinh sôi ngày một mạnh bên trong người anh. Kiểm không được đứng dậy, quay đầu nhìn, ngôi biệt thự chỉ mấy phút trước hiện tại không khác gì một ngôi nhà hoang, đồ nát, mục rữa, dây leo, mùi tanh hôi còn vang vọng tiếng than thở ai oán bên dưới khoảng không màu đen đang bao trùm lấy nó. Họa Tranh chau mày, lùi lại một bước. Cậu nhỏ có cảm giác vừa có một bàn tay vươn ra định kéo mình vào, như nhớ ra gì đó, liền nhìn qua thì bản bên cạnh thì lại thấy nó đang run rẩy, thống khổ ôm lấy cơ thể, sau đó lại bắt ngờ tự cắn xé bản thân đến chết. Thật sự chết.

Họa Tranh mang theo kinh hãi nhìn đến bên trong, một màn điểm danh tất cả đời tổ tông, ngay cả cha mẹ của mình hiện tại cũng đang ở bên trong, bất an cũng ngày một sâu. “Bình an, bình an, vạn sự Họa gia cầu bình an...”

Dưới mặt đất, những bước chân máu bắt đầu hiện ra, thông thả, từng bước, từng bước một lần nữa hiện ra hình hài, tiếng cười khằng khặc cũng ngày một rõ ràng, cho thấy nó đang ở mức độ ngạo mạng tuyệt đối. “Không có Nguyệt ta, các người cũng chỉ là đồ bỏ!”

Họa Trình ở bên trong cảm nhận được tử khí bùng phát kinh người kia, nhắm lại mắt sau đó mở ra, đôi dị sắc màu tím sẫm rõ ràng hơn bao giờ hết, đối với một thi bản lạ lẫm đang hướng hấn lao tới định cần xé nhanh chóng né tránh_ ‘Nguyệt, tên khốn mau cầm miệng người lại, mau đến đây, ta lạc mẫu thân rồi! Người bị kéo xuống hầm!’

‘Người tự lo đi, ta tìm cô ta’_ nó dừng chân, nhìn xuống mặt đất, khẳng khái cười, người bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất, áp một bên tai xuống để nghe nóng_ ‘Thật vui, một bữa ăn thịnh soạn... các người chọn đúng nhà của một lũ quỷ rồi’

‘Ta sẽ gọi thêm thi bản’

‘Đừng gọi, đều sẽ chết hết thôi... ta cũng không muốn chia sẻ, và lại đám đó chết, cô ta lại bắt ta ăn chính đám người của Họa gia dùng, nuốt không trôi’_ nó đứng dậy, hướng đến Họa Trình, nhướn mày gian manh nhìn_ ‘Cùng đám con cháu này nợ của người giúp ta mở vòng pháp bao quanh toàn bộ nơi đây là được, sớm trở về ta còn muốn xem tivi’

‘....’

Hơn ba tiếng sau, trước mặt của Họa Tranh, một nhà điều kiện diện đầy đủ, mà trên người đều là vết thương rải rác, máu đen cũng theo đó rỉ ra. Họa Tranh lo lắng nhìn một vòng, lại không tìm được đại tồ tông. Ngay phía sau hấn một bàn tay trắng nõn giơ lên, tại đầu hấn hạ xuống một cái đánh_ ‘Đẹp cái mặt đó của con, ta đoán người cũng sắp trở ra, bọn ta phải về. Sớm đến thu thập hai đứa nhóc kia trước khi bọn ta khiến chúng nó biến mất. Còn nữa, chăm sóc người cẩn thận một chút, bọn ta lần này đều không được ăn’

Họa Tranh ôm đầu, mắt mở lớn bởi trước mắt chính là hai vị trưởng bối khác đang đỡ lấy người con của Họa Thư, mắt cũng nhắm nghiền, mà vết thương hơn ai khác lại càng thêm nhiều, càng thêm nghiêm trọng, mà bên cạnh bỗng nhiên có luồng khí lạnh kinh người tạt tới, nhìn qua thì chính là Họa Thư cả người một thân đầm đìa máu, được một thanh niên da dẻ trắng quá mức của một con người, mà đôi mắt là không có phần trắng, tất cả đều là màu đen, rít lên_ ‘Thoát cửa sau, gọi thi của người lên nhanh, đi theo ta!!’

Họa Tranh cảm thấy tiếng rít này rất quen thuộc, vươn tay đỡ qua Họa Thư, vội vàng từ trong túi quần lấy ra một xấp bùa_ ‘Nhai nuốt đi, chúng sẽ nghe lời người’

‘Đệt, các người lại cải cách chính sách à!’_ tuy là lời trách móc, nhưng thật nhanh túm lấy, một lần bỏ hết vào cái miệng với khớp hàm bỗng nhiên mở lớn đến dị thường, sau đó đó liền biến mất_ ‘Chờ ta’

Cậu nhỏ nhìn quanh ngơ ngác, sau đó nhìn xuống Họa Thư trong lòng_ ‘Con chó của người không nhớ đường về nhà sao?’

Bạn đang đọc truyện *Tình Nhân Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.